

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ထဲက
အိမ်

မိုးကျော်ရင်

စာအုပ်တစ်အုပ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်နှင့် စစ်ပွဲကလေးများ

(၁)

အနုပညာပစ္စည်းတွေဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အပြန်အလှန် ဓာတ်ပြုတတ်ကြပါတယ်။ ဒါကို မိတ်ဆွေ လက်ခံနိုင်မှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ငြင်းဆန်လိုက်မှာလား။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒါဟာ မိတ်ဆွေရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေး ဖြစ်ပြီး ဒီစာအုပ်လေး အကြောင်း ပြောပြဖို့ကတော့ ကျွန်တော့် ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီ "လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက အိမ်" ဝတ္ထုကို ရေးဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို အဓိက လှုံ့ဆော်တဲ့ အရာနှစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေက စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ပါပဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်လောက်က ဆရာဦးဝင်းငြိမ်း ဘာသာပြန်တဲ့ နိုဗယ်ဆုရ အီဂျစ်ဝတ္ထု "အစနဲ့ အဆုံး" ကို ဖတ်ရပါတယ်။ အစိုးရဌာန တစ်ခုက အလယ်အလတ်တန်း အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဖခင် ကွယ်လွန်သွားပြီး နောက် ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မိသားစုအခြေအနေကို ရေးဖွဲ့ထားတာပါ။ "စစ်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး" လို ကြီးမားတဲ့ သမိုင်းဇာတ်အိမ်ကြီးမျိုးနဲ့ နောက်ခံတည် ဖွဲ့ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ထောင်ဦးစီး ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ထဲက ကျန်ရစ်သူ မိသားစုဝင် ၄ ဦးရဲ့ သူတို့ကိုယ်တိုင်၊ သူတို့ အချင်းချင်း၊ သူတို့နဲ့သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကြားက စစ်ပွဲကလေးတွေရဲ့ အကြောင်းပါပဲ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ... ဒီလိုစစ်ပွဲကလေးတွေမှာ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့

ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော် ၁၈ နှစ်သား အရွယ်မှာ ကျွန်တော့်ဖေဖေ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားခဲ့တဲ့နောက် လောကဓံ စစ်တပ်တွေဟာ စစ်အင်္ဂါမစုံတော့တဲ့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို အကြိမ်ကြိမ် ထိုးစစ်ဆင်ခဲ့ဖူး ပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း ဒီလိုစစ်ပွဲမျိုး လေးတွေ ရှိနေခဲ့၊ ရှိနေဆဲပါပဲ။ ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့အတွက် သိပ် ထူးဆန်းတဲ့ အကြောင်းအရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ အဝေးကြည့် မှတ်ချက်မျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ အနီးကပ် တိုးရွေ့သွားမယ် ဆိုရင်တော့ စောစောက သုံးသပ်ခဲ့တဲ့ အဝေးကြည့် မှတ်ချက်နဲ့တင် မလုံလောက်တော့ ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိရှိလာမှာပါ။ " အစနဲ့ အဆုံး " ဟာ အဲဒီလို ဝတ္ထု မျိုးပါပဲ။

ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ရတဲ့အခါ မေ့လျော့နေတဲ့ အချက်အလက် တချို့ကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရပါတယ်။ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ခံစားချက်တချို့လည်း နိုးထ လာခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ကိုလည်း ပြန် မြင်ယောင်လာပါတယ်။

(၂)

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဆိုပေမယ့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးရဲ့ လမ်းသွယ်လေး တစ် လမ်းဘေးက ဆိုင်လေးပါ။ တာလပတ်အမိုး၊ တာလပတ်အကာနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ဆိုင်လေး။ အဲဒီဆိုင်လေးထဲမှာ မိသားစုတစ်စုနဲ့အတူ အဆင်မပြေမှုတချို့လည်း နေထိုင်ကြပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ ရန်ကုန်မြို့ကြီးရဲ့ အသစ်စက်စက် ဧည့်သည် လေးအဖြစ် အဆောင်တစ်ခုမှာ ခိုတွယ်နေချိန်ပေါ့။ မနက်မိုးလင်းလို့ အဆောင်အောက်ကို ဆင်းလိုက်တာနဲ့ အဲဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးရဲ့ တံစက်မြိတ်ကို တန်းရောက်သွားတော့တာပဲ။ နေ့လယ်ပိုင်း အားလပ်ချိန်

တွေ ဆိုလည်း အဲဒီဆိုင်လေးကိုရောက်၊ ညဦးပိုင်း လူစုံချိန်ဆိုလည်း အဲဒီဆိုင်လေးမှာ ဝိုင်းဖွဲ့ကြပေါ့။

ကျွန်တော် အဆောင်က ထွက်ခွာခဲ့ပြီး ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုလောက် ကြာတော့ အဲဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ကြားသိခဲ့ရပါတယ်။ ဘာကြောင့်၊ ဘယ်တုန်းက၊ ဘယ်သူတွေ၊ ဘာဖြစ်သွားတယ် ဆိုတဲ့ အချက် အလက်တွေကိုပါ ကြားသိခဲ့ရတာပါ။

နောက်ထပ် နှစ်အနည်းငယ် ထပ်ကြာတဲ့အထိ ကျွန်တော် အဲဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကို တစ်ခါတစ်ရံ သတိရတတ်ပါတယ်။ နောက်ပိုင်း လုံးဝ မေ့လျော့သွားခဲ့ပါတယ်။ ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းရဲ့ "အစနဲ့ အဆုံး" ဘာသာပြန် ဖတ်ပြီးသွားချိန်မှာတော့ ကျွန်တော် မေ့လျော့နေခဲ့တဲ့ အဲဒီ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်လေးကို ပြန်လည် သတိရခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ လူမသိ သူမသိ စစ်ပွဲကလေးတွေ ကိုလည်း တွေးတော ဆင်ခြင်မိတယ်။ ဒီလို အခြေအနေတွေကပဲ ကျွန်တော့်ကို ဒီဝတ္ထု ရေးဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော် တိုက်တွန်းခဲ့တာပါ။ ဒီလို အခြေအနေတွေကပဲ လည်ပင်းရှည်ရှည်၊ ပိန်ညောင်ညောင် ကောင်လေးရဲ့ ဝိညာဉ်က ကျွန်တော့်ကို ပူးကပ်စေခဲ့တာပါ။

(၃)

ကျွန်တော် ဒီဝတ္ထုကို ရေးပြီးတော့ စာဖတ်နာသူတွေနဲ့ စာပေလောကထဲ က မိတ်ဆွေတွေ၊ ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမတစ်တွေကို ပေးဖတ်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးရပါတယ်။ တကယ်တော့ ထုတ်ဝေသူဆီ မပို့ခင် အကြိုအယ်ဒီတာ တွေအဖြစ် အကူအညီ တောင်းတာပါပဲ။ ကံကောင်းချင်တော့ ဆရာမ ကြည်ဇင်နှင်းဆီ ဖတ်ကြည့်ပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းရာက ဆရာမက တစ်ဆင့် ဆရာကြည်မင်းဆီ ဒီဝတ္ထုစာမူ ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဆရာမက လည်း သေသေချာချာ ဖတ်ပြီး အီးမေးလ်ကတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်ဆီ

မှတ်ချက် ရေးပို့ပေးခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာမ အဖြူရောင်(ရွှေ)နဲ့ ဆရာမ ဆေးဆေ တို့သာမက ကျွန်တော့်ဦးလေး တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကိုမျိုးဝင်းက လည်း ဖတ်ရှုဝေဖန် ထောက်ပြပေးခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီလို ချစ်ခင်လေးစားရသူ တွေရဲ့ မှတ်ချက်တွေ၊ ထောက်ပြချက်တွေဟာ ဒီဝတ္ထုအပေါ် အကျိုး သက်ရောက်မှုတွေ ရှိခဲ့တာ အသေအချာပါပဲ။ ဒါကြောင့် "လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထဲကအိမ်" ဝတ္ထုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောရရင် ဒီနာမည်တွေကို ကျွန်တော် မေ့ထားလို့ မဖြစ်ပါဘူး။

ကျွန်တော့်ကို စာပေလောကမှာ မိဘ လူကြီးသဖွယ် အရိပ်မိုးပေးကြတဲ့ ဆရာဦးဝင်းငြိမ်း၊ ဆရာဇူးကျော်၊ ကျွန်တော့်ကို ရှင်သန်ခွင့် ပေးခဲ့ကြတဲ့ အယ်ဒီတာတွေ၊ ဖတ်ညွှန်းဆရာတွေနဲ့ ထုတ်ဝေသူ အစ်မ မဝိုင်း(ကံ့ကော် ဝတ်ရည်စာပေ) တို့နဲ့အတူ ဒီစာအုပ် ထွက်ပေါ်လာစေဖို့ အသီးသီး ထည့်ဝင် ခဲ့ကြသူ ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို စာရေးသူ တစ်ယောက်ရဲ့ ဗီဇနဲ့အတူ ရှင်သန်ခွင့် ပေးကြတဲ့ မိဘ၊ ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမ တွေနဲ့ ချစ်ဇနီးတို့ကိုသာမက ကျွန်တော့်စာတွေကို တခုတ်တရ အားပေး ဖတ်ရှုကြတဲ့ စာဖတ်သူ မိတ်ဆွေအပေါင်း၊ ဖုတ်ဘွတ်ခံမှာ ကျွန်တော် ရေး သမျှ စာအုပ်တွေကို ဓာတ်ပုံတွေနဲ့တကွ အညွှန်းရေးကြတဲ့ မိတ်ဆွေ အပေါင်း တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိရပါကြောင်း ဒီနေရာက ပြော ကြားလိုက်ပါတယ်။

အားလုံးကို လေးစားလျက်
မိုးကျော်ဇင်

(နိဒါန်း)

ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ လမ်းတစ်လမ်းဘေးမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင် ရှိပါတယ်။ အဲဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး ထဲမှာ မရှိခြင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ အိမ်လေးတစ်အိမ် ရှိပါတယ်။ အဲဒီအိမ်လေးထဲမှာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်။ အဲဒီကောင်လေးကလည်း မရှိခြင်းများစွာကို ပိုင်ဆိုင်ထားပါတယ်။

ဒီအကြောင်းတွေဟာ မရှိခြင်းများစွာကြောင့် ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဆိုလိုတာက "မရှိခြင်း" မှာလည်း "ရှိခြင်း" တွေ ရှိတယ် ဆိုတာပါပဲ။

လမ်းဟောင်းထဲကကြွရွက်များ

ကားပေါ်က ဆင်းတာနဲ့ လမ်းမကြီးကို ဖြတ်မကူးခင် ကားမှတ်တိုင်လေးကို သေချာ ပြန်ကြည့်နေမိတယ်။ တယ်လီဖုန်း ဆင်းကတ် ကြော်ငြာတွေနဲ့ အလှဆင်ထားတာကလွဲလို့ ဘာမှ သိပ်ပြောင်းလဲသွားသေးတာမှ မဟုတ်တာ။ လူလေး၊ ငါးယောက်လောက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရုံနဲ့ ကျဉ်းကျပ် သွားတတ်တဲ့ အမိုးကုပ်ကုပ်ကလေး။ တွေ့သမျှ နေရာလွတ်တွေမှာ အဆင်ပြေသလို ကပ်ထားကြတဲ့ ဘော်ဒါဆောင် ကြော်ငြာစာရွက်တွေ၊ ကွန်ပျူတာသင်တန်းနဲ့ အင်္ဂလိပ်စကား ပြောသင်တန်း ကြော်ငြာစာရွက်တွေနဲ့ ရေတမာပင်တန်းလေးတွေကတော့ အရင်အတိုင်းပါပဲ။

ပလက်ဖောင်းဘေးမှာ အစီအရီ မတ်တတ်ရပ်နေကြတဲ့ ရေတမာပင်လေးတွေမှာ မျက်စိတွေ ပါခဲ့ရင် ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိကြမှာလား။ ကားမှတ်တိုင်လေးသာ အသက်ရှိခဲ့ရင်ကော ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ဦးမှာလား။ ညနေ ၅ နာရီလောက်ဆိုရင် ဒီနေရာလေးမှာ လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည် ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ပေါ်လာဦးမှာလား။ အဲဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ စားပွဲ တစ်

ဝိုင်းကနေ တစ်ဝိုင်း ကူးသန်းနေတတ်တဲ့ ခြေတံရှည်ရှည်၊ လည်ပင်းရှည် ရှည်နဲ့ ပိန်ညှပ်ညှပ်ကောင်လေး တစ်ယောက်ကော ပြန်ပေါ်လာဦးမှာလား။

အဖြေမရှိတာ သေချာနေတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ပွေ့ပိုက်ရင်း ကျွန်တော် ကား လမ်းဖြတ်ကူး လိုက်ပါတယ်။

လမ်းမတစ်ဖက်ကို ရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် အခုမှ ရင်စခုန်တာမျိုးလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ဦးနှောက်က ထိန်းချုပ်နေတာ မဟုတ်ဘဲ တစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်း အလိုလိုရွေ့လျားနေတဲ့ ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေကို ကျွန်တော် ပြန်အံ့ဩနေမိပါတယ်။ နွားတွေဟာ မိုးဦးလေဦးအချိန်ဆိုရင် သူတို့ ချည်တိုင်ဟောင်းကို ပြန်သတိရတတ် ကြတယ်တဲ့။ နှစ်တွေကြာပေမယ့် အခွင့်အရေးရတာနဲ့ သူတို့ချည်တိုင်ဟောင်းကို ပြန်လာတတ်ကြ တယ်တဲ့။ ဒီအချိန်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ရှည်လျားလှတဲ့ မိုးဦး လေဦးကာလပါပဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကလည်း ချည်တိုင်ဟောင်းကို ပြန်သတိရနေတဲ့ နွားတစ်ကောင်ပါပဲ။ အခုတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာ လွင့်ခဲ့ရတဲ့ နွားတစ်ကောင်ဟာ သူ့ချည်တိုင်ဟောင်း နေရာကို ပြန်လာခဲ့ပြီလေ။

လမ်းထိပ်ရောက်တော့ အရင်ဆုံး တွေ့လိုက်ရတာက ဗာဒံပင်အောက်က ဆိုက်ကားဂိတ်။ ဆိုက်ကားဂိတ်ဘေးက ပလက်ဖောင်း ထောင့်ချိုးလေးမှာ တော့ အထမ်းလေးချပြီး ဆိုင်ခင်းထားတဲ့ ဝက်သား တုတ်ထိုးသည်။ ဝက်သားတုတ်ထိုးသည်ဆီက ဝက်သားနဲ့မွှေးမွှေးကို လျစ်လျူရှုပြီး ဆိုက်ကားဂိတ်က ဆိုက်ကားဆရာတွေဟာ သူတို့ဆိုက်ကားပေါ်မှာပဲ တချို့က ဘောလုံး ဂျာနယ်တွေ ဖတ်လို့။ တချို့က လမ်းကို ငေးလို့။ တချို့က ဦးထုပ်ဟောင်းလေးတွေ မျက်နှာပေါ် အုပ်ပြီး မှိန်းလို့။ အရင်လို လက်တောက်ခုံလည်း မရှိတော့ဘူး။ ကျားကစားတဲ့ ဝိုင်းလည်း မရှိတော့

ဘူး။ မြေပြင်ပေါ်က ဗာဒံရွက်ကြွေတွေကတော့ အရင်အတိုင်းပါပဲ၊ ဝါရော်
လို့။ လေနဲ့ ထိတွေ့လိုက်တာနဲ့ လှုပ်ရွေ့လို့။

ကျွန်တော် သိခဲ့ဖူးတဲ့ ဆိုက်ကားဆရာတွေရဲ့ မျက်နှာတွေကို လိုက်ရှာ
ကြည့်မိပါတယ်။ ဆိုက်ကားတစ်စီးပြီး တစ်စီး၊ မျက်နှာတစ်ခုပြီး တစ်ခု။ မ
တွေ့ပါဘူး။ ဒီနှစ်တွေ အတောအတွင်း ပြောင်းလဲခြင်း ရေစီးက ကျွန်တော်
တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ရွေးချယ် တိုက်စားသွားတာမှ မဟုတ်တာ။
ကျွန်တော်က ချစ်ရသူတွေ၊ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တဲ့သူတွေနဲ့ ကျွန်တော် မသိ
တဲ့ လူတွေအပါအဝင် တခြားသက်ရှိ၊ သက်မဲ့တွေကိုပါ တိုက်စားသွားခဲ့တာ
ပဲ။

ဆိုက်ကားဂိတ်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး လမ်းကလေးထဲ လျှောက်ဝင်လာခဲ့
တယ်။ လမ်းကလေးက အရင်လို ကတ္တရာသားတွေ မရှိတော့တဲ့
ကျောက်ခဲလမ်း အပေါက်အပြဲလေး မဟုတ်တော့ဘူး။ ကားတစ်စီး ဖြတ်
သွားတိုင်း၊ လေတစ်ချက် ဝင်မွှေ့သွားတိုင်း ဖုန်ငွေ့တွေ တထောင်းထောင်း
ထ၊ ကျန်မနေရစ်ခဲ့တော့ဘူး။ ကွန်ကရစ်လမ်း အသစ်လေးနဲ့ ဖြစ်နေပြီ။ ပြီး
တော့၊ ပြီးတော့ လမ်းဘေး ဆိုင်တန်းလေးတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ တစ်
ချိန်က တာလပတ် အမိုးရှည်ရှည်ကြီး အောက်က လမ်းဘေး ဆိုင်တန်း
လေးတွေ နေရာမှာ အခုတော့ ကျွန်တော် တန်ဖိုး မမှန်းဆတတ်တဲ့ ကား
လေးတွေ အစီအရီ ထိုးရပ်ထားကြတယ်။ လမ်းဘေးဆိုင်တန်းလေးတွေ မ
ရှိတော့တဲ့ ကားပါကင်နေရာကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲက အသက်
ရှင်သန်ရေးအတွက် အဓိကကျတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေကို ဆွဲထုတ်ခံလိုက်
ရသလို ခံစားရတယ်။

အစိုးရရုံးကြီးကတော့ အရင်အတိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဝါကြင့်ကြင့် သူနုရုံကြီး
တစ်ဖက်ကို ကျောမှီထားကြတဲ့ ဆိုင်တန်းလေးတွေ ဘယ်ကို ရောက်သွား

ကြပါလိမ့်။ အဆောက်အအုံတစ်ခုရဲ့ နံရံကြီးကို ကျောမှီပြီး ရပ်တည် ရှင်သန်နေကြတဲ့ ဘဝတွေကကော ဘယ်ရောက်သွားကြပါလိမ့်။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေတဲ့ ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုရဲ့ တစ် စိတ် တစ်ပိုင်းကို မြင်နေရသလိုပဲ။ ဒါဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတဲ့ အခြေအနေတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကြိုတင် မျှော်လင့်ထားတဲ့ အခင်းအကျင်း မျိုးပါ။

ဆိုင်တန်းလေးတွေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင် ကြီးကတော့ အပြီးသတ်သွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အသက်တော့ မဝင်သေးဘူး။ တောက်ပတဲ့ နံရံတွေမှာ တင်းတင်းစေ့ထားတဲ့ မှန်ပြတင်းပေါက်တွေက ဂုဏ်မာန်မြင့်သူတစ်ဦးရဲ့ မျက်လုံးတွေလို ကျွန်တော့်ကို အပေါ်စီးက ကြည့် နေတဲ့အတိုင်း။

ကိုဂျူးရဲ့ ကွမ်းယာဆိုင်၊ မကြီးသီတာတို့ အသုပ်ဆိုင်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ပြီးတော့ ကိုသေးလေးရဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်။ တာလပတ်အမိုး ရှည်မျောမျောကြီး အတိုင်း ရုံးနံရံကြီးကို ကပ်တွယ်ထား တဲ့ ဆိုင်ခန်းလေးတွေ...။ ပကတိမျက်လုံးနဲ့ မမြင်ရတော့ပေမယ့် ကျွန်တော့် စိတ္တဇမျက်လုံးထဲမှာတော့ ဖျက်မရတဲ့ တက်တူးရုပ်တွေပေါ့။

တကယ်တမ်းမှာတော့ ကန္တာရကြီးတစ်ခုကို အဝေးက လှမ်းမြင်နေရသ လို ဖြစ်နေတယ်။

"ကလင်.... ကလင်..."

အနီးကပ် တီးလိုက်တဲ့ ဘဲလ်သံနဲ့ ဘရိတ်ဆွဲအုပ်သံ။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် လန့်သွားပြီး ဒေါသနဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်တော့ ဆိုက်ကားက ရပ်နေပြီ။ ဆိုက်ကားဆရာ မျက်နှာက လည်း မာကျောလို့။

"ဘေးလေး ဘာလေး ကြည့်ပါဦးဟ... တိုက်မိရင် အဆိုးဖြစ်ဦးမယ်.... အူ
ကြောင် ..."

ဆိုက်ကားဆရာက စကားဆုံးအောင် မပြောဖြစ်ဘဲ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ခနဲ
ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ နေလောင်ကျွမ်းထားတဲ့ သူ့မျက်နှာပေါ် အရေး
အကြောင်းတွေ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှုပ်ရှားလာတယ်။

"ဟေ့ကောင်... မင်း ... အကြီးကောင်မို့လား"

"ဗျာ"

ဆိုက်ကားဆရာက နှုတ်ခမ်းမွေးတွေနဲ့ ခြံရံထားတဲ့ ကွမ်းချိုးတက်
နှုတ်ခမ်းထူထူကြီးတွေကို သွားရဲရဲကြီးတွေ ပေါ်အောင် ဖြဲပြီး ကျွန်တော့်ကို
မေးခွန်းထုတ်တယ်။ အရက်နဲ့နဲ့ ချွေးနဲ့ ရောနေတဲ့ ချဉ်စူးစူး အနံ့ကြီးက
ဟောင်လို့။ ဆိုက်ကားလက်ကိုင်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်မောင်း
နှစ်ဖက်ပေါ်မှာ ဆေးမင်ထိုးထားတဲ့ အင်းကွက်တွေ...။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ
နာမည်တစ်ခု ပြေးဝင်လာတယ်။

"ဦး.....မျိုး"

အပိုင်း(က)
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကအိမ်

(၁)

ကျွန်တော် ကျောင်းက ပြန်လာတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ၊ ကြေးတွေနဲ့ ဖြစ်နေပြီ။ မနက်ခင်း ကျောင်းသွားခါနီးတုန်းက အမေဝတ်ပေးလိုက်တဲ့ အင်္ကျီအဖြူနဲ့ ပုဆိုးအစိမ်းလေး ကလည်း အတွန့်တွန့်အကြေကြေ ဖြစ်လို့။ အနက်ရောင် ကတ္တီပါကြိုးတပ် ဖိနပ်လေးကို စီးနင်းထားတဲ့ ခြေထောက် တွေကလည်း ကျောင်းဘောလုံးကွင်းမှာ မြင်းပေါက်တစ်ကောင်လို ပြေးလွှားခဲ့တာကြောင့် ဖုန်မှုန့်တွေ အလူးလူးအလိမ်းလိမ်း ဖြစ်နေပြီ။ ဆံပင်စုတ်ဖွားနဲ့ ကျောင်းက ဒီလိုပုံစံနဲ့ ပြန်လာတာ တွေ့ရင်တော့ အန်တီ ကြီးတစ်ယောက် ဘယ်လိုစကားနဲ့ ထောမနာပြုမလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် ကြို သိထားတယ်။

လမ်းမကြီးရဲ့ ပလက်ဖောင်းပေါ်ကနေ လမ်းသွယ်ထဲ ချိုးကွေ့လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်တန်းလေးတွေကို လှမ်းမြင်နေရတယ်။ အစိုးရရုံး အဆောက်အအုံကြီးရဲ့ နံဘေးကို မှီကပ်ထားကြတဲ့ ဆိုင်တန်းကလေးတွေ။ တိတိကျကျပြောရရင် တာလပတ်အမိုး၊ တာလပတ်အကာ ဆိုင်လေး လေး ဆိုင်။ ဒီဘက်လမ်းထိပ် အစွန်ဆုံးမှာက ကွမ်းယာဆိုင်၊ ပြီးတော့ မကြီး သီတာတို့ အသုပ်ဆိုင်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ဟိုဘက် အစွန်ဆုံးကတော့ ကိုသေးလေးတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်လို့လည်း ပြောလို့ရတယ်။ ကျန်တဲ့ နှစ်ဆိုင်

က ညနေဆိုင်သိမ်းတာနဲ့ သူတို့အိမ် သူတို့ ပြန်သွားကြပြီး မနက်ခင်း ခပ်စောစောမှ ဆိုင်လာထွက်ကြတာ။ ကိုသေးလေးဆိုင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ကတော့ လူတွေပါအိပ်ကြတယ်။ ကိုသေးလေးက ဆိုင်ရှင်မဟုတ်ဘူး။ ဆိုင်ရှင်က အစောင့်သဘောနဲ့ရော၊ အဖျော်ဆရာ အဖြစ်နဲ့ရော၊ စားပွဲထိုး အဖြစ်နဲ့ပါ ကိုသေးလေးကို ထားတာ။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ကတော့ တစ်မိသားစုလုံး အိမ်အမှတ်နဲ့ နေထိုင်ကြတာပဲ။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးရဲ့ နေရာအတော်များများမှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ တခြားလမ်းဘေး ဆိုင်လေးတွေလိုပဲ၊ လမ်းဘေး ရေမြောင်းဟာ ဆိုင်ထဲကနေ ဖြတ်စီးနေတယ်။ ရေမြောင်းဖုံး သစ်သားပြားတွေ ကိုတော့ အသေအချာ ပိတ်ဆို့ထားရတာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးတွေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာတော့ ဘယ်တော့အပြီးသတ်မယ် ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်တဲ့ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်ကြီး တစ်ခုရှိတယ်။ တစ်ချိန်က အစိုးရဝန်ထမ်းတွေ အတွက် လိုင်းခန်းတွေ သဘော ဆောက်ထားတဲ့ အဝါရောင် တစ်ထပ်တိုက်ခန်းတွဲတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာတဲ့အထိ အဲဒီအတိုင်းပဲ ရှိနေသေးတာ။ ဒါပေမဲ့ အတော်တော့ အိုဟောင်းနေပြီ။ တစ်ခါတလေ စားသောက်စရာတွေ မှာလို့ သွားပို့ရရင် မည်းမည်းမှောင်မှောင်နဲ့ အင်္ဂတေအခင်းတွေ ကွာလန်နေတာကိုတောင် တွေ့ရတတ်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က စပြီး ဒီတိုက်ခန်းအဟောင်းတွေကို ဖြိုချပစ်တယ်။ ပြီးတော့ အဆောက်အအုံသစ်တွေ ပြန်ဆောက်ဖို့ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာတော့တယ်။ အဲဒီအဆောက်အအုံသစ်ထဲမှာ ရုပ်ရှင်ရုံလည်းပါမယ်တဲ့။ ရေကူးကန်လည်း ပါမယ်တဲ့။ ဈေးဝယ်စင်တာကြီးလည်း ပါမယ်တဲ့။ အခုထိတော့အပြာရောင် သွပ်ပြားချပ်တွေ ဒေါင်လိုက်ကာရံထားတဲ့ ဆောက်

လက်စ လုပ်ငန်းခွင်ကြီးကနေ အဆင့် မတက်သေးဘူး။

ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ရှေ့မှာတော့ ခုံတွေ၊ စားပွဲတွေ ခင်းထားတာကို လမ်းထိပ်ကနေ လှမ်းတွေ့ရတယ်။ အနီရောင်ပလတ်စတစ် ခွေးခြေခုံပုလေးတွေ ညိုညိုညစ်ညစ် သစ်သားစားပွဲ ပုလေးတွေကို ဝိုင်းထားကြတယ်။ သစ်သားစားပွဲလေးတွေပေါ်က ရေနွေးဓာတ်ဘူးတွေနဲ့ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတဲ့ ရေနွေးပန်းကန်လုံးလေး တွေကိုတောင် မြင်နေရတယ်။ အဲဒီ ရေနွေးပန်းကန်လုံးတွေမှာ နှုတ်ခမ်းနားအပွဲလေးတွေ၊ လက်ဖက်ခြောက်ချိုး တွေလည်း ကပ်တွယ်နေမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အတပ်သိနေပြီးသား။ ဆိုင်ထဲမှာ ရုံးက ပြန်လာပုံရတဲ့ အတွဲတစ်တွဲပဲ ရှိနေတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ပုဆိုးတိုတို ဝတ်ထားတဲ့ အဖေကတော့ အဖျော်ခုံနေရာမှာ မတ်တတ်ရပ်နေပုံက သစ်သားတစ်ချောင်း ထောင်စိုက်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ စားပွဲခုံတွေရဲ့ လမ်းဘက်အကျဆုံး ခုံတစ်လုံးမှာတော့ ဆေးလိပ်ထိုင်သောက်နေတဲ့ အဘွားကိုလည်း ထင်ထင်ရှားရှား လှမ်းတွေ့ရတယ်။ အဘွားမျက်နှာနဲ့ လက်မောင်းတွေပေါ်က သနပ်ခါး ဝါထိန်ထိန်တွေကို ဒီလမ်းထိပ်ကတောင် မြင်ရသေးတယ်။ မျက်မှန်အကြီးကြီး တပ်ပြီး အဘွား ဆေးလိပ် ထိုင်ဖွာနေပုံက သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ ဇီးကွက်ကြီးတစ်ကောင် ထိုင်နေတာနဲ့ တူတယ်လို့ကျွန်တော် မကြာခဏ တွေးဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောဖြစ်ရဲဘူး။ ကျွန်တော် အဲဒီလို အဘွားကို ဇီးကွက်နဲ့ နှိုင်းတယ်ဆိုတာများ သိကြရင် တစ်အိမ်လုံးဝိုင်းပြီး ငရဲကြီးရှစ်ထပ်နဲ့ ကိုင်ပေါက်ကြမှာကို ကြိုသိပြီးသားလေ။

လမ်းထိပ် ဗာဒီပင်အောက် ဆိုက်ကားဂိတ်က ကျားဝိုင်းမှာ ကျွန်တော်ခဏ ဝင်ငေးလိုက်သေးတယ်။ ဒီလမ်းထိပ်က ဆိုက်ကားသမားတွေဟာ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လို ဆိုက်ကားနင်းနေကြတယ် မသိဘူး။ သူတို့ကို

ကြည့်လိုက်ရင် မြေပြင်ပေါ် ဒီအတိုင်း ချထားတဲ့ ခြေထောက်မပါတဲ့ လက်တောက် ဇယ်ခုံလေးမှာဝိုင်းရင် ဝိုင်းနေကြမယ်။ ဒါမှမဟုတ် မြေဖြူခဲနဲ့ ကျားကွက်တွေ ရေးခြစ်ထားတဲ့ သစ်သားပြားပေါ်မှာ အချို့ရည် ပုလင်းခွံလေးတွေနဲ့ ကျားထိုးရင် ထိုးနေတတ်ကြတယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်လည်း ကိုသေးလေးဆိုင်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်မှာ ဖြစ်ဖြစ် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကြရင်း လမ်းက ဖြတ်သွားသမျှ ပျိုပျိုအိုအိုတွေကို မျက်စိအစာ ကျွေးကြပြန်တယ်။ တချို့ ပါးစပ်သရမ်းတဲ့လူတွေ ပါလာပြီ ဆိုရင်တော့ ငေးကြည့်ရုံနဲ့ ပြီးမသွားကြဘူး။ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားတွေကို ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေရဲ့ နာမည်တွေနဲ့တကွ ထုတ်ဖော် နောက်ပြောင်တာတွေအထိ ဖြစ်တတ်ကြသေးတယ်။ ဒီကိစ္စတွေကြောင့်ပဲ လမ်းသွား လမ်းလာတွေ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေတယ် ဆိုပြီး ရပ်ကွက်ရုံးက သတိပေးစာတွေ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်သေးရဲ့။

ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီလူတွေကြောင့်ပဲ မကြီးသီတာကို ကျွန်တော်ရင်ခုန်သွားတာ။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အလှဟာ ဘယ်လို၊ ဘယ်နေရာက ဘယ်လိုစွဲဆောင်မှုရှိတာ ဆိုတဲ့ မိန်းမလှ ကျမ်းစာအုပ်ကြီးတွေ။ မကြီးသီတာကို ရင်ခုန်တတ်ရုံ ဘယ်ကမလဲ၊ ယောက်ျားတို့ တတ်အပ်တဲ့ တခြား ပညာရပ်တွေကိုလည်း သူတို့ဆီကပဲ စောစောစီးစီး တတ်မြောက်ခဲ့တာ။ တချို့ကိစ္စတွေက ကံ့ကူလက်လှည့် သင်ပေးရင် တတ်ချင်မှတတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ သူများတွေ အချင်းချင်း ပြောနေကြတာကို နားစွန်နားဖျား ကြားပြီး အလွယ်တကူ တတ်မြောက်သွားနိုင်တဲ့ အရာတွေလည်း ရှိတတ်ကြတာပဲ။

"ကလင် ကလင်... ကလင် ကလင်..."

ကျွန်တော့်နောက်နားက ကပ်ပြီး တီးလိုက်တဲ့ ဆိုက်ကားဘဲလ်သံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့...။ ဆိုက်ကားပေါ်ကနေ ပြုံးစစနဲ့ကြည့်နေ

တဲ့ မျက်နှာတစ်ခု။ ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် လိပ်ပြီး ဒူး
အထက်ရောက်အောင် ပုဆိုးလှန်တင်ထားတဲ့ သူ့ပေါင်ကို တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်
နေတယ်။

"အကြီးကောင်နော်.... မင်း အန်တီကြီးနဲ့ ပြန်တိုင်လိုက်ရမလား"

"ဟာ... ဦးကျော်လေးကလည်း..."

"ကျွန်တော်က ကြည့်ရုံ ကြည့်တာပါဗျ..."

တကယ်တော့ ဦးကျော်လေးက အန်တီကြီး ကျွန်တော့်ကို ပေါက်ပေါက်
ဖောက်တတ်မှန်း သိလို့ တမင်စ,နေတာ။ သူက ဒီလိုပဲ။ တကယ်တမ်းကျ
တော့ အိမ်က လူကြီးတွေရှေ့မှာ သူကပဲ ဖေးဖေးမမ လုပ်ပေးတတ်တယ်။ ဒီ
ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ ကျွန်တော်ခင်တာဆိုလို့ ဦးကျော်လေးနဲ့ ဦးငမိုးပဲရှိတာ။
အဘွားတို့၊ အဖေတို့၊ အမေတို့ကလည်း ခင်တယ်။ သူကလည်း ဖင်ပေါ့
တယ် ပြောရမယ်။ ဆိုင်က လိုအပ်ရင် ဆိုက်ကားငှားမှရယ် မဟုတ်ဘူး၊
တခြားအလုပ်လည်း ဝင်ကူတာပဲလေ။ ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ ခရီးသည်ပါးရင်
ဆိုင်မှာ လာထိုင်နေတာများတယ်။ ဆိုင်မှာ လူကျချိန်ဆို စားပွဲလည်း ဝင်
ထိုးလိုက်တာပဲ။

ကျွန်တော် ကျားဝိုင်းမှာ ငေးနေရင်းက မကြီးသီတာတို့ ဆိုင်ဘက်
အကြည့် ရောက်သွားတယ်။ ညနေ နည်းနည်းစောင်းလာတာမို့ သူတို့ ဆိုင်
သိမ်းဖို့ ပြင်ဆင်နေကြပုံပဲ။ အန်တီမြင့်တို့ သားအမိက စားပွဲပေါ်မှာ တင်
ထားတဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို သိမ်းဆည်းနေကြပြီး မကြီးသီတာက ထုံးစံ
အတိုင်း ပန်းကန်ဆေးတဲ့ နေရာမှာ။ ဆိုင်နောက်ဘက်က ရေဇလုံကြီးဘေး
မှာ လမ်းဘက်ကို ကျောပေးထိုင်ပြီး ပန်းကန်ဆေးနေတာကြောင့် မကြီး
သီတာရဲ့ တင်ပါး ဝိုင်းဝိုင်းလေးကို လှမ်းမြင်နေရတယ်။ ရေဇလုံရှိရာကို
ကိုယ်နည်းနည်း ကိုင်းထားတာမို့ ပန်းပွင့်ပန်းခက်တွေ ပြည့်နေတဲ့ ခဲရောင်

ခါးတိုအင်္ကျီလေးနဲ့ လုံချည် အထက်ဆင့်လေးကြားမှာ အတွင်းသား ဝင်း ဝင်းလေးက တစ်လက်မလောက် လွတ်နေသေးရဲ့။ အင်း... ဒီကျားဝိုင်းက လူတွေ မြင်ရင် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်တွေ ပြောကြဦးမှာပဲ။

ကျွန်တော် ကျားဝိုင်းက အသာထလာခဲ့တယ်။ မကြီးသီတာတို့ ဆိုင်ရှေ့က အဖြတ် မသိမသာ လှမ်းကြည့်မိသေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်နားရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော့် ကျောပိုးအိတ်ကို ပြန်ပြင် လွယ်ပြီး တွန့်ကြေနေတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ကမန်းကတန်း ပြန်ဆန့် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို မြေပြင်နဲ့ လမ်းသွားရင်း အပြားလိုက် ရိုက်ခါလိုက်တယ်။ ဒါကတော့ ဖိနပ်ရဲ့ ကတ္တီပါသည်းကြိုးပေါ် က ဖုန်မှုန့်လေးတွေ ပြောင်သင့်သလောက် ပြောင်အောင် လုပ်လိုက်ခြင်းပဲ။ ကျောင်းကပြန်လာတိုင်း ကျွန်တော် လုပ်နေကျ အရေးပေါ် တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေး လုပ်နည်းလေးတွေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါလည်း အရင်နေ့တွေ အတိုင်းပဲ၊ ကျွန်တော် မအောင်မြင်ပြန်ဘူး။

"ကဲ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်ဦး အကြီးကောင်ရေ..... ကျောင်းသား လား၊ နွားကျောင်းသားလား ဆိုတာ... ဟင်... အိမ်က ထွက်သွားရင်တော့ ကော့လို့... ကြည့်စမ်း အခု ..."

ဆိုင်ထဲတောင် မဝင်ရသေးဘူး၊ ဆိုင်နယ်နိမိတ်ထဲ ခြေချရုံပဲ ရှိသေး၊ အန် တီကြီးက ဆီးကြိုတော့တယ်။ ဒါက မထူးဆန်းတော့ဘူး။ ကျောင်းက ပြန်လာတိုင်း ကျွန်တော် ကြားနေကျ နားရည်ဝနေတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ် နေပြီ။ အခုလည်း ကြည့်၊ စုံတွဲတစ်တွဲထသွားတဲ့ စားပွဲကိုရှင်းလင်း သုတ်သင်နေရင်းက ကျောင်းကပြန်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မြင်တာနဲ့ ပါးစပ် သေနတ် လှမ်းပစ်လိုက်တာ။

အန်တီကြီးက ဒီလိုပဲ။ အမေ့အထက်က ဖြစ်ပြန်၊ အပျိုကြီးကလည်း ဖြစ်

ပြန်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်အပေါ်ချစ်လည်း ချစ်သလို စည်းကမ်းလည်း ပိုတင်းကျပ်ချင်တယ်။ ကလေးတိုင်း၊ လူငယ်တိုင်း သူ့လို ကြီးပြင်းလာရမယ်၊ သူ့လို နေထိုင် ဝတ်စားရမယ်လို့ ပုံသေ သတ်မှတ်ထား ပုံပဲ။

အခုအန်တီကြီး အသက်၄၅နှစ်လောက်ရှိပြီ၊ အခုထိ အင်္ကျီလည်ဟိုက် ပုံစံ မျိုး တစ်ခါမှ မဝတ်ဖူးသေးဘူး။ တီရှပ်ဆိုတာ ဝေးရောပဲ။ အဲ... ဒါပေမဲ့ လက်ပြတ်အင်္ကျီကျတော့ ဝတ်ပြန်ရောလေ။ ဆိုက်ကားဂိတ်က လူကြီးတွေ တစ်ခါတလေ အန်တီကြီးကို မကြားတကြား စကြတာက "ဒုတိယကမ္ဘာစစ် လက်ကျန်ကြီး" တဲ့။ မိန်းကလေးဆိုတာ သူ့လို လင်မယူ သားမမွေးဘဲ လုံးကြီးပေါက်လှ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဘိုးတော်ဘုရားခေတ်က အဝတ်အစား တွေနဲ့ ပတ်ထားရမယ်လို့ ခံယူထားသလားမသိ။ တစ်ခါတလေ အမေနဲ့ စကားများကြပြီဆို ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေ ထုတ်ပြောကြရင်း အမေ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာကိုပဲ အပြစ်လုပ် လက်ညှိုးထိုးချင်သေးတာ။ ဒါပေမဲ့ အဖေနဲ့ကျတော့ အဆင်ပြေတာပဲ။ "မောင်ပေါက်စီ၊ မောင်ပေါက်စီ" နဲ့။ အဖေကလည်း ဒီမိသားစုထဲမှာ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ဒီဆိုင်လေးထဲမှာ အဓိက ကျနေတာလည်း ပါမှာပေါ့။ အဖျော်ဆရာလည်း အဖေ၊ အကြော် ဆရာလည်း အဖေ၊ လမ်းတိုလမ်းရှည် ပြေးလွှားရတော့လည်း အဖေပဲ ရှိ တာ။

အန်တီကြီးဟာ သူရှင်သန်နေရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ အသေအချာ နားလည်ထားပုံ ရတယ်။ သူဟာ သူ့ရဲ့ လက်သုံးစကားတစ်ခွန်းနဲ့ သူ့ကိုယ် သူ ကာကွယ်ရေးအတွက် ခံတပ်တစ်ခု တည်ဆောက်ထားတတ်တယ်။

"အစ်မမှာ အစောင့်အရှောက် ရှိတယ်... သိလား..." တဲ့။

"အစ်မကို မဟုတ်တာ ကြံစည်လို့ မရဘူး... အဲဒီလို ကြံစည်တာနဲ့ အဲဒီလူ

တစ်ခုခု ဖြစ်တော့တာပဲ... သိလား... အဲဒါ ကိုယ်တွေ့... ကိုယ်တွေ့.." တဲ့။

ယောက်ျားလေး ကြီးကြီး၊ ငယ်ငယ် သူနားကပ်နေပြီလို့ အန်တီကြီး ထင်လာတာနဲ့ ဒီလိုစကားမျိုးကို အပ်ကြောင်းထပ်အောင် ပြောတော့တာပဲ။ အဲဒီစကားလုံး ခံတပ်တွေ ကြောင့်လားတော့ မသိဘူး၊ အခုအထိ အန်တီကြီး တစ်ယောက် ရည်းစားစကား အပြောခံရတယ် ဆိုတာလည်း မရှိ။ စာပေးခံရတယ် ဆိုတာလည်း မရှိ၊ ဒါဟာ ဂုဏ်ယူစရာလား၊ အားငယ်စရာလား ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မဝေခွဲတတ်ဘူး။

"ဘေးကို ... ဘေးကိုနော် .."

လမ်းပေါ်က အသွားအလာတွေကို ခပ်အုပ်အုပ် သတိပေးရင်း ရေထမ်းကြီး တယမ်းယမ်းနဲ့ ညွတ်ပဲ့ ညွတ်ပဲ့ လျှောက်လာနေတာကတော့ အန်တီပိုလေးပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးတွေ ကျောမှီထားကြရတဲ့ ရုံးဝင်းကြီးထဲက ဘုံပိုင်ခေါင်းမှာ သွားခပ်လာတာ။ ကျေးလက်ရွာတွေမှာ မိန်းမပျိုလေးတွေ ရေခပ်ဆင်းကြတာကို စာတွေဖွဲ့၊ သီချင်းတွေ စပ်ကြတာကို ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ဖူး၊ ကြားဖူးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်မြို့လယ် တစ်နေရာက မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက် ရေခပ်ဆင်းပုံထဲမှာတော့ ဘယ်လို အလှတရားကိုမှ ရှာမတွေ့နိုင်ပါဘူး။

အန်တီပိုလေးက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှ ပြောမနေဘူး။ သူ့ဘာသာ ရေတိုင်ကီထဲထည့်ပြီး "နောက်နှစ်ခေါက်" လို့ သူ့ဘာသာ ရေရွတ်ပြီး ရေပုံးအလွတ်ကြီးတွေ ထမ်းလို့ ပြန်ထွက်သွား ပြန်တယ်။ ပြန်ထွက်သွားတဲ့ အန်တီပိုလေးကို ကြည့်ပြီး အဘွားက "အင်း... ငါ့သမီးလေးလည်း....." လို့ လေသံလေးလေးကြီးနဲ့ ရေရွတ်ပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။ အဖေက "ကောင်မလေး... ဒီတစ်ခေါက်ပြီးရင် တော်တော့..."လို့ လှမ်းအော်လိုက်ပြီး အန်တီကြီးကတော့ လမ်းကွေ့သွားတဲ့အထိ သူ့ညီမ နောက်ကျောပြင်ကို လိုက်ကြည့်နေရှာ

တယ်။

ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲ တန်းဝင်သွားပြီး ခန်းဆီးစလေးလို ကာရံထားတဲ့ အပြာရောင် တာလပတ်စလေးကို တွန်းဖယ်လိုက်တော့ အတွင်းခန်းထဲမှာ ကွပ်ပျစ်ခုတင်လေးတစ်လုံး။ ဟုတ်တယ်၊ တာလပတ်စလေးနဲ့ ပိုင်းကန့် တည်ဆောက်ထားတဲ့ အတွင်းခန်း မှောင်မှောင်လေးထဲမှာ ကွပ်ပျစ်ခုတင် လေး တစ်လုံးရယ်ပါ။ ကျွန်တော် နားလည်ထားတဲ့အတိုင်း အတိအကျ ပြောရရင် ဒါဟာ... ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပဲ။ ဒီကွပ်ပျစ် ခုတင်လေးပေါ်မှာပဲ သံသေတ္တာဟောင်း နှစ်လုံးရယ်၊ ဇစ်ဆွဲပိတ်လို့ မရတော့တဲ့ ဆာလာအိတ် ကြီးရယ်၊ ကျောက်ပျဉ်ကြီး တစ်ချပ်နဲ့ သနပ်ခါးစက်တွေ စဉ်နေတဲ့ ကြည့်မှန်တစ်ချပ်ရယ်၊ ပြီးတော့ စုပုံထားတဲ့ ခေါင်းအုံးတွေ စောင်တွေရယ်၊ အိကျနေတဲ့ အဝတ်တန်း တစ်တန်းရယ်... ။ ဒါတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ အိမ် ပဲ။ အိမ်တစ်လုံးရဲ့ မရှိမဖြစ် အိမ်သာကိစ္စကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေး တွေ ကျောမှီထားတဲ့ ရုံးကြီးထဲ သွားကြရတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အဖေကတော့ ညရေးညတာဆို ရုံးထဲအထိ သွားမနေတော့ဘူး၊ လူရှင်းတဲ့ အနီးနားက လမ်းဘေးသစ်ပင်ကွယ် တစ်ခုခုကို အသုံးချလိုက်တာပဲ။ အန္တရာယ် လွယ်မ ထားနိုင်တဲ့ တချို့ လမ်းသွားလမ်းလာတွေလည်း ဒီလိုပဲ လူရှင်းတဲ့ လမ်း ဘေးရေမြောင်း တစ်ခုခုမှာ ကျောခိုင်းဖြေရှင်းနေကြတာ။

"ဟဲ့... ကြည့်စမ်း၊ ကိုကိုအကြီးကောင် ပြန်လာပြီ သမီးရေ ... ခေါ်လိုက် စမ်း... ကိုကိုလို့ "

ခုတင်ပေါ်မှာ ညီမလေးကို နို့ထိုင်တိုက်နေတဲ့ အမေက နို့စို့နေတဲ့ ညီမ လေးကို ချောမြူလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူးပြူးလေးနဲ့ တစ်ချက် လှန်ကြည့်ပြီး အမေ့နို့အုံကြားထဲ ခေါင်း ပြန်စိုက်သွားတယ်။ ညီမလေးဟာ အသက်သုံးနှစ်နီးပါး ရှိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ အ

မေ့နို့ကို အခုထိ မက်မက်စက်စက် စို့နေတုန်း။ အမေကလည်း ညီမလေးကို နို့မဖြတ်ရက်ဘူး။

ကျွန်တော်လည်း ညီမလေးရဲ့ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို ဖွဖွလေး တစ်ချက် ဆွဲလိမ်ပြီး ခုတင် ပေါ် ကျောပိုးအိတ် ပစ်ချလို့ လိုက်ကာအပြင်ဘက် ကို ပြန်ပြေးထွက်ခဲ့တယ်။

"ဟဲ့... အကြီးကောင်... ဒါ.. ဘယ်တုံး... အင်္ကျီလဲဦးလေ ..."

"ဘယ်မှ မသွားပါဘူး အမေရ..."

အမေအသံက နောက်က လိုက်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော် ပြန်မလှည့်တော့ဘူး။ ဆိုင်ရှေ့ မျက်နှာစာက အဖျော်ခုံကို တန်းသွားပြီး ကျွန်တော် သောက်နေကျ ချိုစိမ့်တစ်ခွက် ဖျော်လိုက်တယ်။ ဖျော်တတ်တယ် မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ် သောက်နေကျ အချိန်အဆကို ကိုယ် သိနေတာပဲ။ မကောင်းတော့လည်း ဘာပြဿနာ ရှိတာမှတ်လို့။

"ဟေ့ကောင်... ဟေ့ကောင်... အရမ်းမလုပ်နဲ့ဟ..."

ရေတိုင်ကီနားမှာ ဘာတွေမှန်းမသိ ဆေးကြောနေရာက ကျွန်တော် နို့ဆီတွေ ခပ်ထည့်နေတာ တွေ့တော့ အဖေက လှမ်းဟန့်တယ်။

"နည်းနည်းလေးပါဗျ .."

ကျွန်တော်က ဝတ်ကျောတန်းကျော ဆင်ခြေပေးပြီး ဖျော်လက်စလက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ပြီးအောင် ဆက်ဖျော်ပါတယ်။ မနှစ်ကလောက်အထိ လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်ရင် အဖေ ဖျော်ပေးနေကျ။ အဖေ လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပုံက လက်ဆမှန်တယ်။ အကျရည် ထည့်တာ၊ နို့ဆီထည့်တာ အားလုံး တကယ့်အချိုးအစား ကျကျပဲ။ တချို့ဆို အဖေ့လက်ရာ ကြိုက်လို့ ဒီဆိုင်ကို တကူးတက လာထိုင်တဲ့ လူတွေတောင် ရှိကြတယ်။

ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည် ဖျော်ပြီးတာနဲ့ လမ်းဘေးက စားပွဲလွတ် တစ်လုံးမှာ အကျအန နေရာယူလိုက်တယ်။ ဒါဟာ ညနေတိုင်း ကျွန်တော် လုပ်နေကျ ထုံးစံတစ်ခု။ ဒါကလည်း သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရှိတယ်။ နောက် ၁၅မိနစ်လောက်ဆို မကြီးသီတာတို့ ဆိုင်သိမ်းပြီး ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်လို့ သူတို့ပြန်မယ့် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ဘက် သွားကြမယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် ကြိုသိနေတယ်လေ။ သူတို့တူဝရီးတွေ ဆိုင်သိမ်းပြီးတိုင်း ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်ပြန်နေကျ။ အဲဒီအခါဆိုရင် မကြီးသီတာကို တွေ့ခွင့်၊ နှုတ်ဆက်ခွင့်တွေ ကျွန်တော် ရမယ်။

ကိုယ်တိုင်ဖျော်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံသောက်ကြည့်လိုက် တယ်။ ချိုချိုစိမ့်စိမ့် အရသာက ကျွန်တော်လျှာပေါ် ဖြတ်စီးဆင်းသွားတာနဲ့ ကျေနပ်ခြင်း အရသာကိုပါ ကျွန်တော် ခံစားလိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ညနေခင်းလေးဟာလည်း ဟော့ဒီ လက်ဖက်ရည်ခွက်လေးလို မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ချိုမြိန်လို့။

မကြာပါဘူး။ သူတို့ တူဝရီးတွေ လျှောက်လာကြပါပြီ။ မကြီးသီတာရဲ့ အဒေါ်အန်တီမြင့်က ပိုက်ဆံနည်းနည်းပဲပါမှာသေချာတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကြီး ကြီးကို ချိုင်းကြားညှပ်လို့ ပိန်ကပ်ကပ် ခန္ဓာကိုယ်လေးနဲ့ တဖျပ်ဖျပ် လျှောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ သူ့သမီး။ သူကတော့ ဆွဲခြင်းတစ်လုံးကို ဆွဲ လို့။ နောက်ဆုံးက လျှောက်လာတာကတော့ ကျွန်တော် မျှော်နေတဲ့ မကြီး သီတာ။ စောစောက ကျောပေးထိုင်ပြီး ပန်းကန်ဆေးနေတဲ့ ဝတ်စုံလေးနဲ့ပဲ။ အခုလို လမ်းလျှောက်လာတော့ ခါးနေရာက အသားစိုင်းလေးကို မမြင်ရဘူး ပေါ့။ ဒါက ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အဓိက တွေ့ချင်တာ မကြီး သီတာ မျက်နှာလေးကိုပဲ။

မကြီးသီတာက ရန်ကုန်သူ မဟုတ်ဘူး။ အန်တီမြင့်ရဲ့ တူမအရင်းလည်း

မဟုတ်ဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အန်တီမြင့်တို့က သူတို့ ဆိုင်မှာ အကူခိုင်းရအောင် နယ်က ဆွေနီးမျိုးစပ်တော်တဲ့၊ ချက်ချက်ချာချာလည်း ရှိတဲ့ မကြီးသီတာကို လခနဲ့ ခေါ်ထားတာ။ ကျွန်တော်ကတော့ မကြီးသီတာ အကြောင်း တွေးမိရင် ဒီအချက်ကို ထည့်မတွေးတတ်ဘူး။ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာလို့ မြင်တယ်။

မကြီးသီတာက ရန်ကုန်သူ မဟုတ်ပေမယ့် အသားတော့ ဖြူတယ်။ မျက်လုံးကတော့ ခပ်မှေးမှေးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆိုက်ကားဂိတ်က ဘဲကြီးတွေ ပြောတဲ့ငါးရံကိုယ်လေးနဲ့။ သူတို့ဆိုင်ကို လာတဲ့ စားသုံးသူတွေအတွက် လက်ဖက်ရည်လာမှာပေးရင် အသံချို့ချို့လေးနဲ့။ ဆိုက်ကားဂိတ်က ဦးငမိုးပြောဖူးတယ်။ "ဒီစော်လေးကမှ တကယ့် အိမ်ရှင်မကောင်း ဖြစ်မှာကွ၊ လှတယ် ဆိုတာကလည်း ဒီလိုဟာမျိုးလေးမှ လှတယ် ပြောလို့ ရတာ..." တဲ့။ ကျွန်တော် အမှန်တရားတစ်ခုကို ဝန်ခံရရင် ဦးငမိုးရဲ့စကားကို ကြားပြီး ကတည်းက မကြီးသီတာကို စိတ်ကူးယဉ်မိသွားတာ။ မကြီးသီတာကို ကျွန်တော့်မိန်းမ နေရာက အမျိုးမျိုး စိတ်ကူးကြည့်မိတယ်။ မကြီးသီတာက လှတယ်၊ သွက်လက်တယ်၊ အလိုက်သိတယ်။ တော်တော် ကြည်နူးစရာ ကောင်းတဲ့ အတွေးတွေပဲ။ ဒီလိုနဲ့ မကြီးသီတာကို ကျွန်တော် ချစ်နေပြီလို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခဲ့တယ်။ အန်တီပိုလေး ငှားဖတ်တတ်တဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေထဲမှာလို တိုင်ပင်စရာ သူငယ်ချင်းကောင်း တွေလည်း ရှိမှ မရှိဘဲ။

"ဟယ်... ကြည့်ဦး အကြီးကောင်..... သူ့ဘာသာ သောက်နေတာ၊ သောက်ပါဦးတောင် မခေါ်ဘူး"

မကြီးသီတာက ဆွဲခြင်းနှစ်လုံးကို ဘယ်ညာ နှစ်ဖက်ဆွဲလို့။ နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲလေး ဆိုးထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေဟာ ငုံ့အာစ နှင်းဆီပန်းလေးအတိုင်း

မကြီးသီတာဆီက ကျွန်တော် အမည်မဖော်တတ်တဲ့ ရနံ့သင်းသင်းလေးတွေ ပျံလွင့်လာနေတယ်။

"ဟုတ်ပါဘူးဗျ... မကြီးသီတာကလည်း..ခေါ်ပါတယ်.. သောက်ပါဦး"

"အမယ်..ပြောကာမှ မတော်ခေါ်ခေါ်တာမျိုးတော့ မသောက်ဘူးဟေ့"

မကြီးသီတာက သွားရင်းလာရင်း၊ ရယ်ရင်းမောရင်း ကျွန်တော့်ကို စသွားတယ်။ အန်တီမြင့်တို့ရော၊ အဖေတို့၊ အန်တီကြီးတို့၊ အဘွားတို့ရော ကျွန်တော်တို့ အပြန်အလှန် ပြောစကားတွေကို သဘောကျသွားတဲ့ပုံနဲ့ လိုက်ရယ်ကြတယ်။ အဖေကတော့ ရယ်မောရုံ အဆင့်မှာတင် ရပ်မနေဘူး။

"မမမြင့်တို့နော်... နောက်က ကောင်မလေးကို ကြည့်ခေါ်သွားကြဦး... တော်ကြာ .."

ဒီစကားကိုလည်း အကုန် လိုက်ရယ်ကြတာပဲ။ ကျွန်တော်က လွဲလို့ပေါ့။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အဖေ့စကားဟာ ရယ်စရာ ကောင်းတယ်လို့ မယူဆမိတဲ့အပြင် စိတ်အနှောင့်အယှက် လေးတောင် ဖြစ်သွားသေးတယ်။

"ဦးပေါက်စီကြီးနော်... သူများကို..."

မကြီးသီတာက လမ်းသွားနေလျက်က လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်စောင်းလှလှလေး ထိုးသွားပါသေးတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ အဖေက လွဲလို့ ဘယ်သူမှ မရယ်ကြတော့ဘူး။ အဖေကတော့ မကြီးသီတာ နောက်ပိုင်းကို လိုက်ကြည့်ရင်း ရယ်လက်စ "တဟဲဟဲ" အသံကို တော်တော်နဲ့ ဘရိတ်မအုပ်နိုင်ပါဘူး။ အဖေ့ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို နားထောင်နေရင်း ကျွန်တော့် ညနေခင်းလေးဟာ အဖေ့ညနေခင်း ဖြစ်သွားလေသလားလို့ ခံစားနေမိတယ်။ ကျန်တဲ့သူတွေကတော့ ဘာမှ မဖြစ်လိုက်သလိုပဲ။ တကယ်လည်း

သူတို့အတွက် ဘာမှ ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်အပျက်မှ မဟုတ်တာ။ ဆိုင်နီးနား ချင်းတွေ အချင်းချင်း စနောက်နေကျပဲကို။ အဘွားကလည်း သူ့ဆေးလိပ် ကြီးကို တထောင်းထောင်းဖွာလို့၊ အန်တီကြီးကလည်း စားပွဲလွတ်တစ်လုံး မှာ ထိုင်ရင်း ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်သွားတဲ့ မျက်နှာတွေ၊ အရောင်အသွေးတွေကို ငေးလို့။ ဆိုင်အတွင်းခန်းဘက်ဆီကလည်း အမေနဲ့ ညီမလေးတို့ရဲ့ အသံစာ စာတွေက ပျံ့လွင့်လာနေတယ်။ အဖေကလည်း အခုတော့ "လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်" ဆိုတဲ့ အသံကို နားစွင့်နေသလိုမျိုး။ အားလုံး ပုံမှန်တွေပဲ။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ထိလွယ် ရှလွယ် ဖြစ်နေတာလား။ ကိုယ့် အဖေတစ်ယောက်လုံးကို ဒီလို အစွန်းမလွတ်တဲ့ အတွေးတွေနဲ့ ပြစ်မှားနေ မိတာကလည်း အမှားတစ်ခု ဖြစ်မနေဘူးလား။

"ဘေးကို ဘေးကို ဘေးကိုနော်"

ရန်ကုန်ညနေခင်းရဲ့ လူရောင်စုံ၊ ရုပ်ဝတ္ထုရောင်စုံတွေကြားက ကျွန်တော် တို့ဆိုင်ဘက် လျှောက်လာနေတဲ့ အန်တီပိုလေးကို လှမ်းတွေ့နေရတယ်။ အန်တီပိုလေး ပခုံးပေါ်မှာ ရေပုံးကြီး နှစ်လုံးက ယီးလေးတွဲခိုလို့၊ အန်တီပို လေး ပခုံးပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ မမြင်နိုင်တဲ့ တခြားရေပုံးတွေ နောက်ထပ် ရှိနေသေးလား။ မြို့ပြလူရောင်စုံတွေကြား ရေထမ်းကြီးနဲ့ လှုပ်ရှားနေရတာ ကိုကော သူ မရှက်ဘူးလား။

အန်တီပိုလေးက တကယ်တော့ သိပ်မလှဘူး။ အားမနာတမ်း ပြောရရင် လှကို မလှတာပါ။ အသားညိုညို၊ ပါးဖောင်းဖောင်းနဲ့ ပါးစပ်နည်းနည်း ပြ ချင်သလိုရှိပြီး အသံလည်း ကျယ်တယ်။ အဝတ်အစားကလည်း အန်တီကြီး လက်အောက်ခံပီပီ အန်တီကြီးရဲ့ ဘောင်ထဲမှာသာ ဝတ်စားဆင်ယင်ရတာ။ ကျောင်းပြီး၊ ဘွဲ့ရလို့ အစိုးရရုံးတစ်ရုံးမှာ အလုပ်သာ လုပ်နေတာ၊ မိတ်ကပ် ဆိုတာ မျက်နှာပေါ်တင်ဖူးသေးရဲ့လား မသိဘူး။ နှုတ်ခမ်းနီ ခပ်ရဲရဲလေး

ဆိုးထားတာတောင် အန်တီကြီးပေးတဲ့ မဟာအခွင့်အရေးကြီး ဖြစ်နေပြီ။

(၂)

ည ခုနစ်နာရီ ကျော်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး တံခါး ပိတ်ပြီးပါပြီ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရဲ့ သွင်ပြင်လက္ခဏာတွေ ဘာမှ မရှိတော့ ဘူး။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရဲ့တံခါးကို ပိတ်ဖို့ ဆိုတာကလည်း သိပ်ခက်ခဲတာမှ မဟုတ်တာ။

နေ့ဘက်မှာ ရှေ့ကို အဖီဆွဲချထားတဲ့ တာလပတ်စကြီးရဲ့ ဝါးလုံးထောက် နှစ်ချောင်းကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်ရုံနဲ့ တာလပတ်စကြီးဟာ ဆိုင်မျက်နှာစာ တစ် ခုလုံးကို ပိတ်ဖုံးပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီ တာလပတ်စကြီးရဲ့ အောက်ခြေ အနားသတ်နေရာမှာ အပေါက်ဖောက် စွပ်ထားတဲ့ ဝါးလုံးရဲ့ အစွန်းနှစ်ဖက်ကို ဆိုင်မျက်နှာစာက တိုင်တွေနဲ့ ချည်နှောင်လိုက်တဲ့အခါမှာ တော့ အိမ်တစ်လုံးရဲ့ တံခါးပေါက်ကို သော့ခတ်လိုက်သလိုမျိုး လုံခြုံသွား ပြီ။ ညပိုင်း အပြင်ထွက်ချင်တယ် ဆိုရင် ချည်ထားတဲ့ ကြိုးစလေးကို အသာ ဆွဲဖြုတ်ပြီး တာလပတ်စကြီးရဲ့ အနားတစ်စကို ဆွဲဟလိုက်ရုံပဲလေ။

အိမ်ကလေးတစ်လုံး ဖြစ်သွားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲမှာ မီးချောင်း လေး နှစ်ချောင်း ရှိတယ်။ နှစ်ပေ မီးချောင်းလေးတွေပါ။ တစ်ချောင်းက အတွင်းခန်းထဲမှာ။ နောက်တစ်ချောင်း ကတော့ ရှေ့ဘက်မှာပေါ့။ နေ့ဘက် မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး ဖြစ်ခဲ့တဲ့ နေရာကျဉ်းကျဉ်း လေးဟာအခုတော့ အိမ်ကလေးတစ်လုံးပေါ့။ နေ့ဘက်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးရဲ့ လေးထောင့် စားပွဲလေးတွေဟာ အခုလို တန်းစီဆက်ထားလိုက်တော့ ခုတင်တစ်လုံး ဖြစ်သွားတာပဲ။ အဲဒီ စားပွဲခုံ ခုတင်လေးဟာ ညစဉ်ညတိုင်း ကျွန်တော်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့အိပ်ရာခုတင်လေ။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ကျောင်းစာအုပ်တွေ ချထားပေမယ့် ကျွန်တော့်မျက်လုံး

ထဲမှာ ကျောင်းစာအုပ်တွေ မမြင်ရဘူး။ မကြီးသီတာရဲ့ မျက်နှာကိုပဲ မြင်နေရတာ။ ညနေက ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည် သောက်နေတုန်း သူတို့ဖြတ်သွားတော့ ကျွန်တော့်ကို နောက်ပြောင်သွားတာကို ကျွန်တော် ပြန်တွေးတော နေမိပါတယ်။ မကြီးသီတာရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ ကျွန်တော့်အတွက် ခံစားချက် တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေနိုင်ပါ့မလား။ မျက်ခုံးလေးတွေနဲ့ တစ်တန်းတည်း ညီအောင် ဆံမြိတ်တန်းလေးတွေ ချထားတတ်တာ၊ မနက်ခင်းတိုင်း ပန်းလေးတစ်မျိုးမျိုး ပန်ဆင်ထားတတ်တာ၊ နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲလေး ဆိုးထားတတ်တာ၊ လက်မောင်းကလေး မြှောက်ပင့် လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း ခါးနေရာက အတွင်းသား ဝင်းဝင်းလေး လှုပ်ခနဲ ဟ,သွားတတ်တာ၊ ဆည်းလည်းလေးတွေ လှုပ်ခါလိုက်သလို တချင်ချင် ရယ်မောတတ်တာ ... အဲဒီအရာတွေ အားလုံးထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ရည်ရွယ်လိုက်တာတွေ ပါဝင်နေမှာလား...။

မကြီးသီတာ အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ။ ကျွန်တော် မသိဘူး။ တစ်ခါမှလည်း မမေးဖူးဘူး။ ကျွန်တော့်ထက် ကြီးမှာတော့ သေချာမှာပါ။ အန်တီပိုလေးနဲ့တော့ ရွယ်တူလောက် ရှိပြီ ထင်ရဲ့။

ကိုသေးလေး ဆိုင်ဘက်က ဂစ်တာသံတွေက ကျွန်တော်တို့ဘက် အခြမ်းကို ထိုးဖောက်စ ပြုနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒါက ကျွန်တော်တို့အတွက် ရိုးနေပြီ။ ကိုသေးလေးဆိုင်မှာ အခုလို ညဘက်ဆို လူစုံနေကျ။ သူ့ဆိုင်ကို လာသောက်တတ်ကြတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက လူငယ်တွေ အများဆုံး ရောက်လာနေကျ။ ညဆို ကိုသေးလေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လည်း ပိတ်ထားတာပဲ။ ညထွန်းစရာ လျှပ်စစ်မီး တစ်ပွင့်တောင် ဆိုင်ရှင်က တပ်ပေးမထားဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က အမှောင်ထုထဲမှာပဲ ဝိုင်းဖွဲ့ကြတယ်။ လမ်းမီးတိုင်ဘက်က ရောက်လာတဲ့ အလင်းရောင် ပျပျကလေးနဲ့ သူတို့ အဆင်ပြေပုံပဲ။

လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ဖို့ လွတ်လပ်မှုကလွဲပြီး ဘာတွေမှ ထပ်မံလိုတော့တဲ့ သဘော။

ကျွန်တော်လည်း ဂစ်တာ တီးတတ်ချင်တယ်။ ဂစ်တာသံတွေကို ကျွန်တော် သဘောကျတယ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ဂစ်တာတီးတတ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုသေးလေး ဆိုင်ဘက်က ညည ဂစ်တာသံလေးများ လွင့်လာပြီဆို ရင် အဘွားတို့၊ အန်တီကြီးတို့က မဲ့ရွံ့နေကြပြီ။

"လမ်းသရဲတွေ.." တဲ့။ "ငါတို့နားထဲတော့ ဒေါင်ဒေါင်ဒင်ဒင်ချည်းပဲ ကြား နေရတယ်" တဲ့။ သူတို့မျက်နှာတွေကို အစွမ်းကုန် တွန့်ခေါက်ပြီး မကြားတ ကြား ပြောကြသေးတာ။ အမေကတော့ "နားညည်းလိုက်တာ" လို့ပဲ မြည်တွန်တတ်တာက လွဲလို့ အဘွားတို့၊ အန်တီကြီးတို့လောက်တော့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မရှုတ်ချတတ်ဘူး။

"ဟေ့.. အကြီးကောင်.... စာလုပ်လေကွာ ၊ ဘာငူနေတာလဲ"

နံဘေးက ရုတ်တရက် ထွက်လာတဲ့ အဖေ့အသံကြောင့် ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ အဖေက ကျွန်တော့်ဘေး သူ့အိပ်ရာထဲ ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး ဘောလုံးဂျာနယ် ဖတ်ရင်း ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ရာ က ကျောင်းစာအုပ်တွေ ရှေ့ချပြီး ငေးငိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို သတိပြုမိ သွားပုံ ရတယ်။

"အင်း... အဲ... လုပ်နေပါတယ် အဖေရ၊ ဒီသင်္ချာပုစ္ဆာကိုစဉ်းစားနေ..."

"အေးနော်..... မင်းတို့ ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေချည်းပဲ ၊ မိပိုရေ... ဒီမှာ နင့် တူကို ကြည့်ကျက်လုပ်ဦးဟ..."

အဖေက ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်းတို့၊ မိုက်ကယ်အိုဝင်တို့၊ စီးရီးအေတို့၊ ဥရောပ ဖလားတို့နဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ ဂျာနယ်ထဲ ခေါင်းပြန်စိုက်လိုက်ရင်း အတွင်း

ခန်းထဲ လှမ်းအော်လိုက်တာပါ။ အတွင်းခန်း လိုက်ကာထဲမှာ မြေးအဘွား သားအမိတွေ ကျိတ်ကျိတ် ကျိတ်ကျိတ် လုပ်နေရာက စက္ကန့်နည်းနည်း လောက် အသံတိတ် သွားတယ်။ ပြီးမှ အမေ့အသံ အရင်ဆုံး ထွက်လာ တယ်။

"အကြီးကောင်ရေ... ပြောရတယ်နော်.. ဒီအရွယ်အထိ စာကျက်ဖို့ ပြော နေရတုန်းလား.. ဟင်.."

အမေ့အသံနောက်က ကပ်ပါလာတာကတော့ အမေကိုယ်တိုင်ပဲ။ အမေ က ညီမလေးကို ခါးထစ်ခွင် ချီလို့။ ညီမလေး လက်ထဲမှာ ကော်ရုပ်မလေး တစ်ရုပ်က တိုးလိုးတွဲလောင်း ပါလာတယ်။ ညရဲ့ မီးရောင်အောက်မှာ အရိပ်တချို့ ထိုးကျနေတာကြောင့် အမေ့အသားအရေတွေဟာ ပိုညိုနေ သလိုပါပဲ။

"အမေတို့ ငါ့သားကို ကျောင်းဘယ်လို ထားရတယ် ဆိုတာ မင်းသိတယ် မို့လား"

အမေ့အသံက မူရင်းအသံ ခပ်ကျယ်ကျယ်ကနေ ခပ်အုပ်အုပ်လေး ဖြစ် သွားတယ်။ ဘေးဆိုင်က ကိုသေးလေးတို့ အုပ်စုတွေ ကြားသွားမှာ စိုးတယ် ထင်ရဲ့။ တကယ်တော့ အမေကိုယ်တိုင် သူပြောတဲ့ စကားသံကို ပြန်မကြား ရဲတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ပြောနေရင်း အမေ့မျက်နှာဟာ ကျွန်တော့် မျက်နှာနဲ့ နီးကပ်လာတဲ့အထိ ကိုင်းညွတ်လာတယ်။

ကျွန်တော့်ကို အမေတို့ ကျောင်းဘယ်လိုထားရလဲ ဆိုတာထက် ကျွန်တော် တို့ မိသားစုတွေ ဘယ်လိုနေထိုင်ရတယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော် ပိုသိ၊ ပိုခံစား မိတယ်။ ကျွန်တော် ကျောင်းမှာ ဘယ်လို ရှင်သန်ရတယ် ဆိုတာကိုလည်း အမေတို့ သိတယ်မို့လားလို့ ကျွန်တော် ပြန်မေးချင်သေးတယ်။ ကျွန်တော် နေတဲ့ကျောင်းက ရန်ကုန်မြို့လယ်က ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းပါ။ ကျောင်း

မှာ လိုအပ်တဲ့ စာအုပ်ဖိုး၊ ဘာကြေးညာကြေးဖိုးတွေကို ပေးနိုင်နေရုံနဲ့ လုံလောက်နေပြီလို့ အမေတို့ ထင်နေပုံ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးရဲ့ တာလပတ်စ လိုက်ကာကို ဖြဲပြီး ကျောင်းလာ တက်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်မှာ ခေါင်းစဉ်တပ်လို့ မရတဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် ခေါင်းစဉ်တပ်လို့ မလွယ်ကူတဲ့ စိတ်ခံစားချက်တွေကလည်း ရှိနေသေး တယ် မဟုတ်လား။

"အမေတို့ ဘဝမှာ ဘာမှ သေသေချာချာ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကြားထဲက ငါ့သားကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး ကျောင်းထားရတာ... အမေတို့ အဖေတို့ကို ကြည့် စမ်း၊ ပညာမတတ်ခဲ့တော့"

ကျွန်တော် ခေါင်းငုံ့ထားပြီး မျက်လုံးတွေကို စာအုပ်ပေါ် ထိုးစိုက်ထား လိုက်တယ်။

"ကိုပေါက်စီ တော်လည်း... ဒီချဲ့တွေချည်း လုပ်မနေနဲ့ဦးလေ၊ ကိုယ်နဲ့ တစ် အိပ်ရာတည်း အတူအိပ်တဲ့ သားကို နည်းနည်းလေး လှည့်ကြည့်ပါဦး.."

အမေ့မြားဦးက ရုတ်တရတ် လမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားတယ်။ ခုတင်ပေါ် ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး ဘောလုံးဂျာနယ်ထဲ ထိုးစိုက်ထားတဲ့ အဖေ့ဦးခေါင်း ဆတ်ခနဲ မော့သွားတယ်။

"မင်းတို့က လုပ်ပြီး တစ်ဆိတ်ရှိဒါပဲ ရန်ရှာနေကြတာပဲ၊ ငါတစ်နေကုန် တမတ်တတ်တတ်နဲ့၊ ဒီအချိန်လေး နားရတာကို..."

သူ့ဘောလုံးဂျာနယ်ကိုပြန်ခေါက်လိုက်ပြီး အဖေက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဝမ်း လျား မှောက်ရက်ကနေ ထထိုင်လိုက်တယ်။

"တော့ကို ဒီအချိန်လေး မနားနဲ့လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘေးနားက တော် မွေးထားတဲ့ သားကို နည်းနည်းသတိထားပေးဖို့ ပြောနေတာ..."

အမေ့စကား မဆုံးလိုက်။ ယာယီခုတင်လေးပေါ်က ဝုန်းခနဲ ဆင်းပြီး ကြိုး စတစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲဖြုတ်လို့ တာလပတ်စကြီးကို ဖယ်ကာ အဖေ့ခြေ တံရှည်ကြီးတွေက အပြင်ဘက်ကို ထွက်သွားလေပြီ။

"ဒါပဲ... ဒီလိုပဲ..."

အမေလည်း ဒါပဲ ပြောလိုက်နိုင်ပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေ ကြောင့်သာ မဟုတ်ရင် ဒီလောက်နဲ့ အမေ ဘယ်ကျေနပ်လိမ့်မလဲ။ အခု တော့ ဒေါသထွက်နေတဲ့ တိုင်အောင် လေသံကို ခပ်အုပ်အုပ် ဖုံးဖိထားရ တယ်။

"ကဲ... အကြီးကောင်... ပြစမ်း... နင့်စာအုပ်တွေ..."

အတွင်းခန်းထဲကနေ အန်တီပိုလေး ထွက်လာတယ်။ အစ်မ လင်မယားရဲ့ အပြန်အလှန် တိုက်ပွဲတိုလေးက ရိုက်ခတ်သွားတယ် ထင်ပါတယ်။ အဘွား ရဲ့ ညည်းညူသံ ခပ်လေးလေးကလည်း အတွင်းခန်း လိုက်ကာအပေါ်ကနေ ကျွန်တော့် နားထဲအထိ လွင့်ပျံ့လာလေရဲ့။ အန်တီပိုလေးက ကျွန်တော့်ရှေ့ မှာ ချထားတဲ့ စာအုပ်တွေကို ဖြုန်းဖြုန်းဖြင်းဖြင်း ဆွဲယူကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်က ညီမလေးကို ချီထားရက်နဲ့ အလိုမကျစွာ ထိုင်နေတဲ့ အမေ့ကို မလုံမလဲ ကွက်ကွက် ကြည့်နေမိတယ်။ ကျွန်တော့်ကြောင့် အဖေနဲ့ အမေတို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများကြရပြီ မဟုတ်လား။

"ကဲ... အကြီးကောင်... ဒီကို ကြည့် .."

အန်တီပိုလေးက ကျွန်တော် ပြလိုက်တဲ့ သင်္ချာပုဒ်စာကို ရှင်းပြဖို့ စတင် လိုက်ပါတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်က ဂဏန်းသင်္ချာတွေကို မုန်းတီး ကြောက်ရွံ့တဲ့ ကျောင်းသား တစ်ယောက်ပါပဲ။

အဲဒီညက အဖေ ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်လာသလဲ ဆိုတာ မသိလိုက်ဘူး။ ကျွန်တော် တစ်ရေးနိုးတော့ အဖေ့ဆီက ရနေကျ ဆေးပေါ့လိပ်အနံ့ စူးစူးက ကျွန်တော့်အဆုတ်ထဲ စီးဝင်နေကြပြီ။ အဖေ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ အိပ်ပျော်နေပြီ။ အဖေသာ မကဘူး၊ တစ်အိမ်လုံး အိပ်ပျော်နေကြတာ။ တစ်အိမ်လုံးလည်း မှောင်နေပြီ။ နောက်ကျောမှီထားတဲ့ ရုံးက သွယ်ထားတဲ့ လျှပ်စစ်မီးချောင်းနှစ်ချောင်းဟာ ည ၁၀ နာရီအထိပဲ ပေးထားတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ လမ်းမီးရောင် ပျပျလေးက ဆိုင်ထဲ ခြေသံဖွဖွလေး ဝင်ရောက်နေတယ်လေ။

ကျွန်တော့်ဘေးမှာ တခူးခူး အသံပေး အိပ်နေတဲ့ အဖေ့ကို ကျွန်တော်ည အမှောင်ထဲမှာပဲ လည်ပြန်ကြည့်နေမိတယ်။ ညအမှောင်ထုထည်ဟာ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို မကာကွယ် မတားဆီးနိုင်ဘူး။ အဖေ့မျက်နှာကို ကျွန်တော်အသေအချာ မြင်နေရတယ်။ နှာခေါင်းချွန်ချွန်နဲ့ မျက်လုံးအိမ်ဖောင်းဖောင်းနှစ်ခုဟာ ရှည်သွယ်တဲ့ အဖေ့မျက်နှာမှာ အထင်ရှားဆုံး အမှတ်အသား နှစ်ခုပဲ။ ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်း ရှင်သန်နေတဲ့ အဖေ့ဆံပင်တွေဟာ တကူးတက ဖြီးသင်စရာမလိုဘဲ အချိန်တိုင်း သပ်ရပ်နေတတ်တယ်။ တခူးခူးနဲ့ ဟောက်သံပေးနေတဲ့ အဖေ့နှုတ်ခမ်းတွေက ဆေးလိပ်တွေ အသောက်များလို့ ခပ်ပြာပြာ ဖြစ်နေပေမယ့်ကျယ်လောင်တဲ့ စကားပြောသံ၊ အထိန်းအကွပ်မဲ့ ရယ်သံတွေကို ထုတ်လွှတ်ဖို့အတွက် ခွန်အားတွေ လုံလုံလောက်လောက် ရှိနေသလို။

ညက အမေနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး အဖေ ဘယ်ကို ထွက်သွားခဲ့တာလဲ။ ဂြိုဟ်တုစလောင်း တပ်ထားပြီး ရုပ်ရှင်တွေပြတတ်တဲ့ တခြားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီးကြီးတွေဆီလား။ ပန်းဆိုးတန်းဘက်က ပလက်ဖောင်းတွေဆီလား။

အရက် သွားသောက်တာတော့ မဖြစ်နိုင်။ အဖေက ဆေးပေါ့လိပ်ကိုသာ မီးခိုးခေါင်းတိုင်ဖြစ်အောင် သောက်တတ်ပေမယ့် အရက်သောက်တာတော့ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ အဖေလည်း ဒီအသိုက်ကျဉ်းလေးထဲမှာ တကယ်ပဲ ထွက်ပေါက် ပိတ်နေခဲ့တာလား။

ကျွန်တော် အမှောင်ထုထဲ မြုပ်ဝင်နေတဲ့ နေရာလေးကို ဝေ့ကြည့်မိတယ်။ ဒါ... ကျွန်တော်တို့ အိမ်တဲ့။ အမေကတော့ တချို့ လူစိမ်းတွေနဲ့ စကားပြောရင် ကျွန်တော်တို့မှာ အိမ်ရှိကြောင်း၊ လှိုင်သာယာမှာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီနေရာလေးမှာ စီးပွားရေးလုပ်လို့ အဆင်ပြေတာကြောင့် လှိုင်သာယာအိမ်ကို နေ့စဉ် မပြန်ဖြစ်တော့ဘဲ ဒီနေရာလေးမှာ ဖြစ်သလို နေလိုက်ကြောင်း စတဲ့ အကြောင်း အကြောင်းတွေကို အသံဖွာဖွာနဲ့ ပြောနေတတ်တယ်။ ခက်တာက အမေပြောတဲ့ စကားတွေဟာ မြန်မာစကားနဲ့ ပြောနေပေမယ့် ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်တာပဲ။ အမေပြောသလို လှိုင်သာယာမှာ ကျွန်တော်တို့ နေခဲ့ဖူးတာကို ကျွန်တော် ခပ်ရေးရေး မှတ်မိနေတာတော့ အမှန်။ ဒါပေမဲ့ တဲသာသာလေးကို ငှားနေခဲ့ကြတာပါ။ အဲဒီအိမ်လေးကနေ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ထွက်လာကြတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။

အမေ အဲဒီလို ပြောနေတိုင်း အဖေတို့၊ အန်တီပိုလေးတို့ မျက်လုံးတွေက အမေ့ဆီကို မကြာမကြာ လှမ်းကြည့်တတ်ကြတယ်။ အမေကလည်း သူ့မိသားစုရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ဘာသာပြန်တတ်ပါပေရဲ့။ အဲဒီလူတွေ ပြန်သွားရင်တော့ "ကိုယ်တွေကို လမ်းဘေးနေ နေတယ်ဆိုပြီး အထင်သေးမှာ စိုးလို့ ပါဟယ်..." လို့ လေပြေလေး ပြန်သွေးတတ်ပါသေးတယ်။ အဲဒီအခါများဆို အဘွားကလည်း "အင်း... ရွာက အိမ်များ သတိရလိုက်တာ...အိုး... နင်တို့ အဖေရှိတုန်းကဆို....." ဆိုပြီး မျက်မှန်ကြီးအောက်က မျက်လုံးဝေသီသီ တွေဟာအဝေးကို ငေးငေးကြီး လွင့်သွားတော့တာပဲ။

အဘွားရဲ့ "ရွာကအိမ်" ဆိုတဲ့နောက်ကြောင်းပြန် ဇာတ်လမ်းတွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လိုပါပဲ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်သာမက ပါဘူး၊ မြန်မာပြည် အလယ်ပိုင်း မိုးခေါင်ရေရှား ရပ်ဝန်းတစ်နေရာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော် မရောက်ဖူးတဲ့ "ရွာ" ဆိုတာ အမေတို့၊ အန်တီကြီး တို့အတွက်လည်း တကယ့်ပုံပြင်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီလေ။

(၃)

မနက်လေးနာရီ ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဆိုင်လေး စတင် အသက်ဝင်ချိန်ပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရာထဲ နေမြင့်တဲ့အထိ ဆက်ကွေးချင်လို့ မရဘူး။ ကျွန်တော်တို့ သားအဖအိပ်တဲ့ ခုတင်ဆိုတာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် စားပွဲ ခုံတွေလေ။ ဆိုင်ခင်းရဦးမယ် မဟုတ်လား။ အဖေကတော့ သူရေနွေးအိုး တည်ဖို့ ထ၊ ပြီဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်း မနိုးသေးဘူး။ သူ့ဘာသာ ရေနွေးအိုးတည်တာ၊ အိပ်ကြာကွေး ကြော်ဖို့ပြင်တာ ဆင်တာတွေကို ဆက် လုပ်နေသေးတယ်။ မနက် ငါးနာရီလောက် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို မ ဖြစ်မနေ နှိုးရပါပြီ။ ကျွန်တော့် ခုတင်လေးဟာလည်း စားပွဲခုံလေးတွေ အဖြစ် တစ်စစ ပြိုကွဲသွားပါတော့တယ်။ ကျောင်းဖွင့်တဲ့နေ့တွေဆို အမေတို့ အတွင်းခန်းထဲ ဝင်ပြီး စာအုပ်ရှေ့ချပြီး ကွေးလို့ ရသေးပေမယ့် ကျောင်းပိတ် တဲ့ မနက်တွေမှာတော့ အဲဒီလို အခွင့်အရေး မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း အိပ်မှုနံရံစုံမွှားနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အိမ်လေးထဲက အရန်ကစားသမားလေး အဖြစ် ပါဝင်ရတာပဲ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ရဲ့ မနက်ခင်းဆိုတာ လူကုန် လှုပ်ရှားနေ ရတာမျိုး။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးက လက်ဖက်ရည်အပြင် မနက်ခင်းစာ အဖြစ် ထမင်းကြော်နဲ့ ပဲထမင်း ဆီဆမ်းလည်း ရောင်းရသေးတယ်။ ဒီတော့ မနက်စောစောဆို အဘွားနဲ့ ညီမလေးက လွဲလို့ ကျန်လူတွေ အားလုံးဟာ

ဆိုင်ခန်း ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲ ခြေချင်း လိမ်နေကြရတယ်။

မနက်ခြောက်နာရီခွဲ၊ ခုနစ်နာရီလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်ကနေ လူတစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စ ရောက်လာတတ်ပြီ။ ဆိုက်ကားဂိတ်က ဦးငမိုးတို့၊ ဦးကျော်လေးတို့အဖွဲ့လည်း ရောက်လာကြပြီ။ ပြီးတော့ လမ်းထဲက လူတွေ၊ လမ်းလျှောက်ရာက လက်ထဲ သတင်းစာလေး တကိုိုင်ကိုိုင်နဲ့ ပြန်လာကြသူတွေ...။ မနက်ခင်းတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးအတွက် လက်ဖက်ရည်မှာသံ၊ ကြက်ဥကြော်သံ၊ ပန်းကန်ဆေးသံ၊ အဖေနဲ့ အမေတို့ရဲ့ အပြန်အလှန်အော်ဟစ်ပြောဆိုသံတွေနဲ့ စည်ကားနေတတ်ပါတယ်။

အဖေနဲ့ အမေက စကားပြောရင် အသံခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောတတ်ကြတာ ထုံးစံတစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီ။ အထူးသဖြင့် အဖေအသံပေါ့။ လမ်းလျှောက်ရင်လည်း ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနဲ့။ သူ့ခြေတံရှည် ဒူးရှည်ကြီးနဲ့ တစ်ဆုံးလှမ်းတတ်တာ။ ပုဆိုးဝတ်ရင်လည်း ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် ဒူးဆစ်ရဲ့ အောက်ခြေ နားအထိ တိုတိုဝတ်တတ်တယ်။ တစ်ခါတလေ သစ်သားခုံဖိနပ်ကြီး တဝပ် ဝှပ်နဲ့ လုပ်တတ်သေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးမှာ ပုံမှန်ဖောက်သည်တွေ ရှိတတ်တယ်။

"ပေါက်စီရေ... ပေါ့စိမ့်တစ်ခွက် လုပ်ပါကွာ..."

အဲဒီလို အသံနဲ့ ဝင်လာရင် ဦးကတုံးပဲ။

စားပွဲမှာ မထိုင်ရသေးခင်ကတည်းက ဦးကတုံးအသံ အရင်ရောက်လာတတ်တယ်။ ပြီးတော့ ဆိုင်ထဲကို ဝေ့ကြည့်တယ်။ အဲဒါ အန်တီကြီးကို ရှာတာပဲ။

ဦးကတုံး ဆိုတာ နာမည်နဲ့ လိုက်ဖက်ပါတယ်။ အရပ်အမောင်း ခပ်ပျပ်ပျပ်၊ လူကောင် ကျစ်သေးသေးနဲ့ ဘယ်တော့ကြည့်ကြည့် သူဦးခေါင်းပေါ်မှာ ဆံပင်ဆိုတာ ရှည်လာတယ်လို့ကို မရှိဘူး။ အမြဲတမ်း ခေါင်းတုံး၊တုံးထားသလို ဖြစ်နေတတ်တယ်။ နှာခေါင်းကြီးကြီး၊ နားရွက် ကားကား၊ ခေါင်းတုံးဆံပင်ပေါက်နဲ့ လူကောင်ကျစ်ကျစ် ဦးကတုံးများ လမ်းထိပ်က ဝင်လာတာတွေတာနဲ့ အန်တီကြီးဆို ဆိုင်အတွင်းထဲ ဝင်သွားတော့တာပဲ။

တကယ်ဆို ဦးကတုံးကို ကျွန်တော်တို့ တစ်ဆိုင်လုံး သဘောသိပ်ကျလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဆိုင်တည်းလား ဆိုတော့လည်း မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီနားကဆိုင်တန်းလေးတွေ အကုန်လုံးသူ့ကို မကြိုက်ကြတာ။ ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက ဒီနားက ဆိုင်အားလုံး ဦးကတုံးနဲ့ ကင်းလို့မရတာပဲ။ ဒီနားကဆိုင်လေးတွေ အားလုံး ဒီနေရာမှာ ဖွင့်လှစ် ရောင်းချတဲ့အတွက် ဦးကတုံးကို လစဉ်ကြေး ပေးနေရတယ်တဲ့။ ဒါ ကျွန်တော် သိသလောက် ကျွန်တော်တို့ဆိုင်လေး တွေနဲ့ ဦးကတုံးကြား ပတ်သက်မှုပဲ။ ကျွန်တော်တို့လို ဆိုင်လေးတွေက စည်ပင်သာယာနဲ့ သက်ဆိုင်ပေမယ့် ဘာကြောင့် ဦးကတုံးကို ပိုက်ဆံပေးရတယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ အဖေတို့၊ အမေတို့ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဒီထက်ပိုပြီးသိခွင့် ပေးမထားဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ မကြာသေးခင်ကမှ အမှောင်ထဲကနေ အလင်းရောင်ထဲ ရောက်လာခဲ့သူလို့ ကျွန်တော် သတင်းသဲ့သဲ့ ကြားဖူးတယ်။ ဒီဆိုင်လေးတွေကနေ လစဉ်ကြေး ရနေတာကလည်း သက်ဆိုင်ရာက သူ့ဘဝ ရပ်တည်ဖို့ အစားပြန်ပေးထားတာတဲ့။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ လက်တွေ့မှာတော့ ဒီဆိုင်တန်းလေးတွေဟာ အရောင်မွဲမွဲ၊ အာကျယ်ကျယ်နဲ့ ခေါင်းတုံးဆံပင်ပေါက် လူတစ်ယောက်ကို အခြေအနေအရ အသက်အောင့် နမ်းနေရတာတော့အမှန်ပဲ။

လမ်းထိပ်က ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ သူတပည့်တွေ ရှိနေတာပဲ။ သူလာတာ မြင်တာနဲ့ "ဟာ... ဆရာသမား" ဆိုပြီး ခရီးဦးကြို နှုတ်ဆက်တတ်ကြတယ်။ သူကလည်း မနက်ခင်း လင်းပြီဆိုတာနဲ့ ဒီနေရာလေးကို မလာရမနေနိုင် ဖြစ်နေသလားမသိ။ ဒီနေရာလေးကို ရောက်လာတာနဲ့ ထိပ်တည့်တည့်က ကိုဂျူးကွမ်းယာဆိုင်မှာ ကွမ်းယာ အရင်ဝယ်တယ်။ ပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ ဆိုင် မဟုတ်လည်း ကိုသေးလေးဆိုင် ဖြစ်ဖြစ်၊ မကြီးသီတာတို့ အသုပ်ဆိုင် ဖြစ်ဖြစ် တန်းဝင်ထိုင်တော့တာပဲ။ ကျွန်တော်က ဦးကတုံး မကြီးသီတာတို့ ဆိုင် ဝင်ထိုင်ရင် သဘောမကျဘူး။ သူ မိန်းကလေးတွေကို ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် နားလည်နေပြီးသားလေ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီဆို မျက်နှာကစ၊ ကြည့်တဲ့ လူစားမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ မျက်နှာအလှကို အဓိကထားတဲ့ လူမှမဟုတ်တာ။ အဲဒီမျက်လုံးမျိုးတွေနဲ့ မကြီးသီတာကို အကြည့် မခံစေချင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဘာတတ်နိုင်လို့လဲ။ သူကတော့ အသုပ်စားချင်ရင် သွားထိုင်တာပဲ။ ပြီးရင် ကျွန်တော် မလိုလားတဲ့ မျက်လုံးမျိုးနဲ့ မကြီးသီတာကို ကြည့်တာပဲ။ မကြီးသီတာလည်း သူ့အကြောင်းသိနေပေမယ့် ဘယ်လို ရှောင်တိမ်းလို့မှမရတာ။

ဦးကတုံးကို ခင်တဲ့ တခြားသူတွေ ရှိသေးတယ်။ သူတို့က ဆိုက်ကားဂိတ်ကလည်း မဟုတ်ဘူး။ ရှေ့မျက်နှာချင်းဆိုင်က ဆောက်လုပ်ရေး ဆိုက်ထဲကလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီလမ်းထဲက လူငယ်တချို့ပဲ။ ဦးကတုံးနဲ့တွေ့ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးတွေဘက် တမင်လာကြတာ။ တစ်ခါတလေ ဦးကတုံးများ မရောက်ဖြစ်တဲ့နေ့ဆို "ကိုကတုံး လာသေးလား" "ကိုကတုံး လာရင် ဘယ်သူတွေ လာသွားတယ်လို့ ပြောပေးပါ" ဆိုပြီး သတင်းစကား ချန်ခဲ့တဲ့ သူတွေတောင် ရှိတယ်။

တကယ်ဆို ဒီလူတွေနဲ့ ဦးကတုံးနဲ့က အခြေအနေတွေ သိပ်တူကြတာ

မဟုတ်ဘူး။ အနေအထိုင်တွေလည်း တူကြတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူတွေနဲ့သူကြားမှာ ဘယ်လို ပတ်သက်မှုတွေ ရှိနေကြမှန်း ကျွန်တော် စဉ်းစားမရခဲ့ဘူးပေါ့။ နောက်တော့လည်း ပတ်ဝန်းကျင် အသံဆိုတာ နည်းနည်းလောက်နားစွင့်ကြည့်ရုံနဲ့ သိချင်တာကို သိရတာပဲလေ။ ဦးကတုံးနဲ့ ဒီလူတွေကြားမှာရှိနေတဲ့ ပတ်သက်မှုဟာ ဆေးခြောက် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအရာအတွက်ဆို ဦးကတုံးဟာ အင်မတန် စိတ်ချရတဲ့ ဝန်ဆောင်မှုကို ပေးစွမ်းနိုင်သူ ဖြစ်နေတယ်။

ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ညတစ်ညကို ကျွန်တော် မကြာခဏ သတိရတတ်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မချိန်းဆို မရည်ရွယ်ဘဲ မတော်တဆ ဝင်တိုက်မိခဲ့တဲ့ ညတစ်ည ဆိုပါတော့။

အဲဒီတုန်းက နွေရာသီကြီး။ ပူလောင်အိုက်စပ်တဲ့ နွေညတွေဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ခန်း အိမ်ကလေးဟာ ဝက်ခြံကျဉ်းကျဉ်း ကလေးထဲက ဝက်တွေအတိုင်းပဲ။ ညည်းညူ လူးလိမ့်ရင်း၊ ရာသီဥတုကို ဆဲဆိုမြည်တွန်ရင်း နောက်တစ်နေ့ မနက်ခင်းကို ရောက်ဖို့ အပူလောင်နေတဲ့ နွေညကို အလျားလိုက် ဖြတ်ကူးကြရတယ်။

အဲဒီလို ညတစ်ညမှာပါပဲ။

ကိုသေးလေး ဆိုင်ဘက်မှာ ဂစ်တာဝိုင်းက စည်ကားနေကြပြီ။ ဒီညမှာ လူဦးရေ ပိုများပြီး လူလည်း ပိုစုံသလိုပဲ။ ဦးကတုံးအသံက ပိုအကျယ်ဆုံးဆိုတာတော့ အထူးပြောဖို့ မလိုဘူး။ တာလပတ် နံရံလေးကို ထိုးဖောက်ပြီး ကျွန်တော် ကြားနေရတဲ့ အသံတွေအရ ဒီညဟာ ဂစ်တာနဲ့ သီချင်း နှစ်မျိုးတည်းမဟုတ်တာ သေချာမှန်း ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။ အန်တီကြီးတို့၊ အမေတို့၊ အဘွားတို့ကတော့ ကိုသေးလေးတို့ဘက်က အသံဟူသမျှကို နွေရာသီ အပူဒဏ်နဲ့အတူရောထွေး ကျိန်ဆဲရင်း အိပ်ပျော်ဖို့ ကြိုးစားနေကြ

ပါတယ်။ အဖေကထုံးစံအတိုင်း ဆေးပေါ့လိပ်ကလေး လက်ကြားညှပ်လို့ ဘောလုံးပွဲ သွားကြည့်တာလား၊ ရုံးစောင့် အဘိုးကြီးနဲ့ စကားဝိုင်း ဖွဲ့နေကြ သလား မသိ။ ရှေ့က စားပွဲခုံတွေ ဆက်ထားတဲ့ ယာယီခုတင်ပေါ်မှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပါပဲ။

ည ၁၀ နာရီလောက် ရောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရာပေါ်က လူးလဲထပြီး ရှေ့က တာလပတ်စလေးကို ဖြဲလို့ ကိုသေးလေးဆိုင်ဘက် လှမ်းကဲကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ထင်ထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ အရင်ညတွေထက် လူပိုစုံနေကြတယ်။ ဂစ်တာကချည်း နှစ် လက်။ စားပွဲပေါ်မှာလည်း ပုလင်းတွေ၊ ဖန်ခွက်တွေတင် မကဘူး၊ ပန်းကန် တွေပါတွေ့ရသေးတာ။ ပြီးတော့ဟင်းတစ်မျိုးမျိုး ချက်စားကြတဲ့ အနံ့။ ဆိုင် ထောင့်မှာ မီးသွေးဖိုက တရဲရဲ။

"ဟေ့ကောင်... အကြီးကောင်... လာလေကွာ..."

ဟင်းပန်းကန် နှိုက်လိုက်၊ ဖန်ခွက်မော့လိုက်၊ သီချင်းတွေ လိုက်ဆိုလိုက် လုပ်နေတဲ့ ဦးကတုံးက အသံခပ်အုပ်အုပ်နဲ့ လှမ်းခေါ်တော့ ကျွန်တော် တွန့် ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကိုက ဒီအဖွဲ့နဲ့ ဝင်နဲ့ ချင်နေပြီ။ အနည်းဆုံးတော့ ဂစ်တာနဲ့ သီချင်းလိုက်ဆိုချင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မရင်းနှီးတဲ့ လူတွေလည်း ပါနေပြန်၊ အရက်ဝိုင်းလည်း ပါနေ ပြန်၊ အန်တီကြီးတို့ အမေတို့ သိသွားမှာလည်း ကြောက်နေပြန်တာကြောင့် နောက်တွန့်သွားရတာ။

"လာလေကွာ... လာစား..."

ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာချင်း တန်းမိနေတဲ့ အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်ကလည်း ခုံတစ်လုံး ချဲပေးတယ်။

"ဒီကောင်က နည်းနည်းရှော့ခံရှိတယ်နော်..."ကိုသေးလေးက မီးဖိုပေါ်က

အိုးထဲကနေ ပန်းကန်တစ်လုံးထဲ ဟင်းခပ်ထည့်နေရာကနေ တခြားလူတွေ ကို လှမ်းပြောတယ်။ တခြားသူတွေလည်း မျက်နှာတစ်မျိုး ပြောင်းကုန်ကြတာပဲ။ ကျွန်တော် ကိုသေးလေးအပေါ် ရုတ်တရက် မုန်းတီးစိတ် ဝင်သွားမိတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ကို လူပုံအလယ်မှာ သိက္ခာချလိုက်တာမျိုး မဟုတ်လား။ ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်တွေက အရာသွင်း ဆက်ဆံလိုက်တာနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ခြေဖျားထောက်သွားတာ ထင်ရဲ့။

"ရှော့ခိုတယ်ဆိုတာ ဟိုသင်းပါ... သူ့အိမ်က လူကြီးတွေ ဆူမှာ စိုးလို့ပါ... ရော့.. ရော့... အကြီးကောင်... ဟင်းတော့ လာစာ..."

ဦးကတုံးက သူ့လူတွေကို ရှင်းပြရင်း ကျွန်တော့်ကို ထပ်ခေါ်တယ်။ ကျွန်တော် နောက်က ဆိုင်ထဲ ပြန်ဝင်ကြည့်လိုက်တော့ ငြိမ်သက်လို့။ ဒါနဲ့ စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်ချလိုက်ပြီး ကိုသေးလေးဆိုင်ဘက်ကို ကူးသွားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ကြားက လွတ်နေတဲ့ ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး စားပွဲပေါ်က နီးစပ်ရာ ဟင်းပန်းကန်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။

"စား စား... အကြီးကောင်... ဝက်သားဟင်း..."

ဦးကတုံးက ပြောလိုက်တာပါ။ ကိုသေးလေးက ကျွန်တော့်ကို သိပ်မလိုလားသလို လှမ်းကြည့်တယ်။ တခြားတစ်ဖက်က ပြန်တွေးရင် ကိုသေးလေးကိုလည်း အပြစ်တင်လို့ မရဘူး။ ဆိုင်နီးချင်းသာမက အိမ်နီးချင်းတွေဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအကြောင်းကို သူ အသိဆုံး မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ တကယ်လို့ အဖေတို့၊ အန်တီကြီးတို့ သိသွားရင် သူ့ခေါင်းပေါ်ပဲ ပုံကျမယ် ဆိုတာ သူ ကြိုသိထားလို့လည်း ဖြစ်မှာပေါ့။

"ဒါပေမဲ့ ဒီလို ဝက်သားဟင်းမျိုး မင်း တစ်ခါမှ စားဖူးမှာ မဟုတ်သေးဘူး... ဟဲ... ဟဲ..."

ဦးကတုံးရဲ့ ရယ်သံနဲ့ အပြောကို ကျွန်တော် နည်းနည်း သံသယဝင်မိ

တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နောက်ပြန် မဆုတ်တော့ပါဘူး။ အရွယ်တော် ဝက်သားတစ်တုံးကို ဇွန်းနဲ့ ခပ်စားလိုက်တယ်။ စားစားချင်း ၊ ဝက်သား ဟင်းကို လျှာပေါ်တင်မိမိချင်း ကျွန်တော် ချက်ချင်း သိလိုက်တာက ခပ်ရှုရှု အရသာပါ။ ဦးကတုံးပြောတဲ့ ဒီလိုဟင်းမျိုး ကျွန်တော် မစားဖူးသေးတာ ဝန်ခံလိုက်မိပါတယ်။

"ရှုတတနဲ့ဗျ..." လို့စားရင်း ကျွန်တော် ပြောတော့ သူတို့ တဟင်းဟင်းနဲ့ ရယ်ကြပါတယ်။

"အဲဒါ... ဆေးခြောက်နဲ့ ချက်တာ..."

ကျွန်တော့်ဘက် ကိုယ်ကို နည်းနည်းကိုင်းပြီး ခပ်အုပ်အုပ် ပြောလိုက်တဲ့ ဦးကတုံး စကားကြောင့် ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ သူကတော့ သူ့ ဘာသာ ပြောပြီး တဟင်းဟင်း ရယ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန် တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် တစ်ခုခု ပေကျံသွားသလိုမျိုး ခံစားမိတယ်။ ပြီးတော့ အပြစ်တစ်ခုခု လုပ်မိပြီဆိုတဲ့ အသိကလည်း ခြိမ်းခြောက်လာတယ်။ မူးယစ် ဆေးဆိုတာ တစ်ခါလုပ်မိရုံနဲ့ စွဲသွားတတ်တယ် ဆိုတာကို ကြားဖူးထားနေ တော့ ကျွန်တော် ဆေးသမား ဖြစ်သွားတော့မှာလားလို့လည်း တွေး ကြောက်နေပြန်တယ်။

"ယောက်ျားလေးဆိုတာ ဒီလိုပဲကွ... လုပ်ပေးရတယ်ကွ...၊ အကြီး ကောင်... မင်း အိမ်ကိုတော့ ပြန်မပြောပါဘူးနော်..."

ဦးကတုံးက ကျွန်တော့်နားထဲ ခပ်တိုးတိုး အသံတွေကို ကပ်ကပ်ပြောနေပုံ က သိပ်သတိစရာတော့ မကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူကြီးနဲ့ ကျွန်တော် ပတ်သက်မိလိုက်ပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့ထဲက တစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ လား။

"ကျွန်တော် မှား.. မှားသွားလား..."

ဦးကတုံးက ဒီလိုမေးခွန်း အမေးခံလိုက်ရလို့ ဘဝင်မြင့်သွားသလိုပဲ။
ပညာရှိကြီးတစ်ဦးရဲ့ လေသံမျိုးနဲ့ ကျွန်တော့်နားထဲ ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြော
ပြန်တယ်။

"ဘယ့်နှယ် မှားရမလဲကွာ.. မှားတော့ကော ဘာဖြစ်တုံး... မင်းအသက်
အငယ်လေး ရှိသေးတာပဲ၊ နောက်ထပ်အမှားတွေ အများကြီး ထပ်လုပ်မိဦး
မှာပဲကွာ... ဟင်း... ဟင်း...ဟင်း

ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲ ညဟာ မှောင်အတိ။

နောက်ညတွေမှာတော့ ကျွန်တော် မသွားဖြစ်တော့ဘူး။ သွားချင်စိတ်
ထက် ဘာကိုမှန်း မသိ ကြောက်လန့်စိတ်က ကျွန်တော့်ကိုယ်နဲ့ စိတ်ကို
ချုပ်ကိုင်ထားသလိုပဲ။ အဖေတို့၊ အမေတို့၊ အန်တီကြီးတို့ကို ကြောက်တာ
လား။ ဒါမှမဟုတ် ဦးကတုံးရဲ့ တဟင်းဟင်း ရယ်သံကြီးကိုပဲ ကြောက်တာ
လား ဆိုတာကျွန်တော်လည်း ရေရေရာရာတော့ မခွဲခြားတတ်ဘူး။ ကိုသေး
လေးတို့ ဆိုင်ဘက်က ညဘက် ညဘက် ဂစ်တာသံကြားရင်လည်း စိတ်ထဲ
ကနေပြီး သီချင်း လိုက်ဆိုဖြစ်တော့တယ်။

နောက်ထပ် လာထိုင်နေကျ လူကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးတွေ မှီ
ထားတဲ့ ရုံးကြီးရဲ့ ညစောင့် ဘကြီးတိုးပါပဲ။ မနက်မနက်ဆို ဓာတ်မီးလေး
ခါးထိုးပြီး အီကြာကွေးနဲ့ လက်ဖက်ရည် လာ လာသောက်နေကျ။ အရပ်
ပျပ်ပျပ်၊ ဆံပင်ဖြူဖြူ ၊ မျက်နှာလေးထောင့်ကြီးနဲ့ မျက်မှန်လေးထောင့်ကြီး
အမြဲ တပ်ထားတတ်တယ်။ သူက အဖေ့ကိုလည်း ခင်တယ်။ တချို့ညတွေဆို
အဖေက ဒီဘကြီးနဲ့ စကားသွားသွား ပြောတတ်တယ်။
